

KOMMUNISTISK POLITIK

*Bolivia:
Folket
rejser sig*

Nr. 21

7. årg.

2003

**25. oktober -
7. november**

Støttepris 12 kr.

TEMA: FAGPOLITISK SPORSKIFTE

- Israel - løber løbsk! s. 2 ● Bolivia i kamp s. 3 ●
 - Mod EU? Mod Union? For EU! s. 4 ● "Hvordan synes du selv, det går?" s. 6 ●
 - OK 2004 s. 8 ● Skolepraktik? JA! s. 10 ● Amerikansk ø-lerj s.11 ●
 - Sagens akter s. 12 ● Fagpolitisk sporskifte s. 14 ●
 - Amerikansk Naziforbindelse s. 17 ● Ægge Rap s. 18 ● Hvad sagde Dimitrov s. 19 ●
 - Debat s. 22 ● Profit på udstødning s. 24
- Girokort vedlagt

Israel løber løbsk - USA giver grønt lys

KOMMUNISTISK POLITIK

“Denne mand er den største forhindring for fred og derfor er Israel fast besluttet på at få ham fjernet fra den politiske arena”, gentog slagteren og den internationale krigsforbryder Ariel Sharon i det israelske parlament den 20. oktober. Han talte om den folkevalgte palæstinensiske præsident Yassir Arafat, som Israel vil af med.

Bush-regeringens nærmeste allierede i Mellemøsten lagde dermed op til ny forbrydelser under dets voldsomme luftangreb på Gaza-ribben, som palæstinenserne betegner som en ‘massakre’ med mindst 10 dræbte og over hundrede sårede. På en enkelt nat gennemførtes ikke mindre end fem angreb, der alle efterlod civile døde og sårede, herunder mange børn.

Mens Sharon i ord holder fast ved den såkaldte ‘køreplan for fred’, der for længst ligger begravet under ruinerne på Vestbredden og Gaza, handler han i strid med al international ret og på trods af en hel verdens fordømmelser for at realisere drømmen om et Storisrael på palæstinenserens bekostning.

Sharon er løbet løbsk - og USA har givet grønt lys.

USA har i FN forkastet en resolution, som udtrykkeligt ville forbyde den israelske regering muligheden for at dræbe eller eksilere Arafat.

USA vil ikke fordømme apartheidmuren og dens illegale annektering af mere palæstinensisk jord, der udelukker en tostats-løsning. Tværtimod ser USA ud til at opmuntre både murbyggeriet, nye bosættelser og den skærpede undertrykkelse, som Israel gennemfører i de besatte områder under påskud af kamp mod terrorisme, med ulovlige henrettelser af ledende modstandsfolk og talrige drab på civile.

Seriebombningerne følger efter det barbariske angreb på Rafah-flygtningelejren i det sydlige Gaza sidste weekend, der dræbte 10 palæstinensere og sårede mere end 80, de fleste teenagere og børn, og efterlod 1500 palæstinensere hjemløse, da de israelske besættelsesstyrker sprængte deres huse. Det lignede en gentagelse af massakren i Jenin.

Oberst Eyal Eisenberg, øverstkommanderende for aktionen, benægtede ifølge avisen Haaretz at militæret har været for hårdhændede i deres forsøg på at finde tunneler.

“Jeg ville ønske at folk spørger om hvor mange huse vi

IKKE har ødelagt, ikke hvor mange vi HAR ødelagt”, sagde han i et interview på hærens egen radiostation. “Jeg mener at hærens aktion er helt og holdent moralsk korrekt, vi opfører os langt bedre end nogen anden hær i verden”.

Samme toner kunne man høre fra nazihærførere i sin tid.

Fra USA og den amerikanske præsident lød der kun anerkendende ord om aktionen: “Israel har ret til at forsvare sig selv”, siger man. Men hvad atommagten og terrorstaten Israel laver i Palæstina er ikke selvforsvar, men besættelse, undertrykkelse, aggression mod et forsvarsløst folk, åbenlyst i strid med international ret. USA gav også Israel grønt lys for det uprovokerede luftangreb mod Syrien for to uger siden. Igen forhindrede USA en FN-fordømmelse af denne aggressionshandling, der sigter på at øge spændingen i Mellemøsten og måske at fremprovokere en storkrig.

Som en kommentator bemærkede: ‘Bush bombede Syrien - Han er lige så skyldig som hvis han selv havde sidet ved rotpinden i et af F16-flyene.’

Det er utænkeligt at Israel angreb Syrien uden samtykke fra USA.

Kendsgerningerne taler deres eget sprog: Israel har i ildevarslende grad optrappet provokationerne mod nabolande, gennemført de voldsomste militære angreb på palæstinenserne i mange år og er i

fuld gang med at annektere store dele af Gaza.

Det hele sker med amerikansk støtte.

Kritikken af Israel er spag. De europæiske lande, Danmark indbefattet, holder stort set kæft. Og kritikken af USA som bagmand og opmuntrer af den israelske aggression, kommer slet ikke frem.

Intetsteds viser den såkaldte krig mod terror sig i mere grotesk form end i forholdet til palæstinenserne: Et helt undertrykt, statsløst og forsvarsløst folk bliver ofre for en røverkrigsdoktrin.

USA kan til gengæld godt bruge FN, når det passer Bush og Co: Sikkerhedsrådet har vedtaget – enstemmigt – en resolution, der halvvejs ’legaliserer’ den amerikanske besættelse af Irak. I Danmark erklærer Socialdemokratiet og De radikale sig parat til at sende flere soldater af sted og forlænge deres ophold. Det er en bitter joke.

Redaktionen den 21. oktober 2003

KOMMUNISTISK
POLITIK

- Hver 14. dag -

Centralorgan for
APK ARBEJDERPARTIET
KOMMUNISTERNE

Adresse

c/o Oktober Forlag
Willemoesgade 58 E,
2100 København Ø.
Tlf. 35 43 49 50.
Fax 35 43 49 59.
e-mail:
apk@apk2000.dk

Redaktion og abonnement

Onsdag og fredag 15.30 -
17.30
Ansvarshavende redaktør:
Klaus Riis
KP's hjemmeside/
Netavisen:
www.kpnet.dk
APK's hjemmeside:
www.apk2000.dk
ISSN: 1398-3741

Abonnementspriser

Halvår (13 nr.) 175 kr.
År (26 nr.) 300 kr.
Betales til
Foreningen Oktober Forlag
Giro 1-663-4271
Deadline for indlæg til næste nr.
fredag den 31. oktober 2003

Bolivia: Folket rejser sig

En hyldest til de bolivianske indianere, arbejdere, bønder og studenter

Det var folket der talte. Det var det overvældende flertal: Det fattige Bolivia. 8 millioner af en befolkning på 8½, hovedparten indianere. De ville ikke mere: indianerne, arbejderne, bønderne, studenterne. De havde fået nok. Nok af IMF's nyliberale diktat. Nok af udsalget af vand, el og gas. Nok af planerne om at eksportere gas og olie til USA til lavpris, mens størstedelen af menneskene sulter. Nok af den påtvungne fattigdom.

En rejsning uden sidestykke i landets fandt sted. I første halvdel af oktober udviklede den sig med stormskridt med massedemonstrationer og en 10 dage lang total generalstrejke. Hær og politi blev sat ind. Massakrer, ikke ukendte i Bolivias historie, blev gennemført. Nedslagninger på gaderne. Mere end hundrede blev dræbt, mange tusinde såret. Hele kvarterer blev raseret af soldater og politi, regeringen beordrede i kamp mod det kæmpende folk.

Den oprindeligt ikke-voldelige bevægelse bevæbnede sig med hvad man havde – og ikke havde. Nedslidte mause, knive, slangebøsser. Blokader af veje, af jernbaner, barrikader i fattige bydele i hovedstaden La Paz og storbyerne.

Udsalget af gas og olie til USA skulle stoppes. Den håndplukkede amerikansk-indsatte præsident Gonzalo Sanchez de Lozada og mange af hans ministre måtte gå!

Den amerikanske støtte til den 'demokratiske valgte' præsident, som flertallet af bolivianere ikke ville have, blev mere og mere udtalt. Også EU kom på banen med en støtteerklæring til Lozada. For Lozada er et redskab for det fællesimperialistiske

diktat, ikke bare USA's.

Men det var for sent. Hans undertrykkelsesregime slog revner. Koalition-

nen af borgerlige partier blev splittet. Mange af de menige soldater og politifolk (om ikke flertallet) sagde fra over for at drukne opstanden i blod. Generallerne vovede ikke at tage magten.

I midten af oktober, under generalstrejken, fyldte mange hundredtusinder den centrale plads i La Paz. De slog en ring om præsidentpaladset, der var beskyttet af tanks og skyttegrave.

Som det var gået før i Latinamerika, senest i Argentina, måtte en præsident flygte. Lozada fløj til sit andet hjemland – til USA.

Sejrens øjeblik! En triumf for det arbejdende og kæmpende Bolivia. For den enestående folkelige mobilisering, for dens dødsforagtende mod, dens beslutsomhed.

Vicepræsident Carlos Mesa blev indsat som præsident. Han har dannet en overgangsregering, lovet nyvalg og afstemning om oliesalget til USA. Dele af oppositionen mod Lozada har lovet ham samarbejde, en 'åndepause'. Folkeopstande i Latinamerika har før fordrevet en proamerikansk regering – og fået et overgangsregime, som skulle demontere den folkelige rejsning. Andre vil føre opstanden videre. En af de vigtigste ledere af den indianske befolkning, Felipe Quispe, formand for det forenede landarbejderforbund (Confederación Sindical Única de Trabajadores Campesinos de Bolivia, CSUTCB) siger:

- Det første skridt var mordrens afgang. Meget fint. Nu vil vi se, hvad der sker i kongressen. Når vicepræsidenten overtager præsidentembedet vil vi forsøge at forhandle. Hvis han ikke opfylder samtlige vores 72 krav, vil vi fortsætte protesterne og demonstrationerne. Hvis vores krav ikke bliver opfyldt, vil vi forsøge at tage magten.

Mod EU? Mod Union? For EU!

Den daglange åbningsdebat i Folketinget omkring statsministerens værdipumpede redegørelse om rigets tilstand torsdag blev fredag afløst af en debat om den planlagte EU-forfatning og den kommende folkeafstemning.

Det mest bemærkelsesværdige ved selve åbningsdebatten var den totale tavshed fra 'oppositionens' side om den danske deltagelse i den ulovlige Irak-krig. Line Barfod nævnte den ikke engang i sin ordførertale for Enhedslisten.

SF ikke unionsmodstander!

Til gengæld bekendtgjorde SF i EU-debatten et inderligt ønske om at stemme ja til forfatningen for 'Europas Forende Stater'. Den tidligere VS'er Anne-Grete Holmsgaard, der nu optræder som EU-ordfører for SF, fandt, at det foreliggende udkast fra konventet rummede mange positive elementer, som vil gerne have den 'endnu bedre'. 'SF er ikke unionsmodstander', meddelte hun! SF har bevæget sig langt fra Holger og

Konen sagde Nej til Unionen i 1992. Nu æder partiet både Union, Superstat og Supermagt!

Det eneste, der vil kunne bremse et rungende ja fra Holger K. og hans flok af unionsglade folketingsmedlemmer, er et oprør fra partiets bagland.

Formelt er SFs position: 'Vi lægger os ikke fast på et ja eller nej, før vi ser den endelige forfatningstekst', som færdiggøres af den igangværende regeringskonference inden nytår.

I praksis er partiet i gang med at undergrave hele unionsmodstanden.

Kløft blandt de borgerlige

Dansk Folkeparti åbner til gengæld muligheden for dansk udtræden af EU som mulig følge af et dansk nej ved den kommende forfatningsafstemning. Den dybe uenighed på dette spørgsmål mellem regeringens krigsglade og USA-begejstrede støtteparti i alle andre forhold og Venstre og Konservative blev understreget med al tydelighed. Det er

en klar revne ikke bare i regeringskoalitionen, men for hele ja-siden.

Den afspejler en reel kløft i 'det borgerlige Danmark' selv - presset fra den store del af befolkningen, der enten klart ønsker dansk udtræden (mindst 27 pct.) eller står afvisende over for den synlige udvikling af superstat EU, hvor Danmark forvandles til en delstat. Denne kløft krydser partigrænsenserne og blokene, og bæres i sidste ende af klasselinjer. Det er også dette, der vil sætte det nyomvendte unionsparti SF under pres. De traditionelle unionstilhængerpartier - Venstre, Konservative, Socialdemokratiet og De radikale - søger at lægge låg på deres mindre uoverensstemmelser og vil gøre meget for at holde sammen om et dansk ja til forfatningen. En af disse ligger omkring regeringens plan om ændring af det såkaldte 'retsforbehold'. De Radikale insisterer kraftigt på en afstemning om den ny traktat - med de eksisterende danske forbehold indbygget.

Kommuner overholder "skattestoppet" – befolkningen betaler gildet

De sorte nedskæringsbudgetter for 2004, som er indgået landet over, holder sig slavisk inden for den spændetrøje, staten og regeringen har pålagt kommunerne, kaldet skattestoppet. Der er intet at komme efter, mener Anker Boye, næstformand i Kommunernes Landsforening (KL).

Måske ikke – set med ansvarlige socialdemokratiske og åbent borgerlige kommunalpolitikeres øjne. Fogh-regeringens krav om nye omfattende nedskæringer af den kommunale service er blevet fulgt til punkt og prikke. Odense kommune, hvor socialdemokraten Anker Boye selv er borgmester, er ikke nogen undtagelse. Nedskæringskniven rammer næste år ikke mindst folkeskolen, børn og unge samt ældre og handicappede hårdt, men ingen områder undgår forringelser.

Prisen for, at kommunerne ifølge deres egne beregninger har holdt sig inden for de mere end snævre rammer, som

regeringen har trukket ned over kommunerne med det berygtede skattestop, betales af den brede befolkning og går hårdest ud over de svageste grupper i samfundet. Der er ingen grund til jubel over, at "skattestoppet" holder på kommunalt plan, da "skattestoppet" dækker over nye brutale angreb på resterne af den sociale velfærd.

De kommunale skatter stiger samlet set med 0,01 pct., så enhver straffeaktion mod kommunerne bør være utænkelig, mener Anker Boye. Kommunerne har levet op til deres ansvar, vel at mærke ansvar over for regeringen og ikke den lokale befolkning. Hvorvidt finansministeren Thor Pedersen på regeringens vegne stiller sig tilfreds med kommunalpolitikernes vedtagne nedskæringsbudgetter, det er så en helt anden sag. Finansministeren har truet med indgreb over for de formastelige kommuner, hvis ikke skatterne blev holdt i ro. Han

vil nu studere beregningerne fra kommunerne nøje. Om de kommunale nedskæringer år 2004 skønnes at være tilstrækkeligt voldsomme, eller om skattestoppet ifølge regeringen er blevet brudt, hvorfor kommunerne alligevel trods den udviste nedskæringsiver skal straffes, vides altså endnu ikke. Der bliver under alle omstændigheder tale om en straf, der naturligvis også betales af befolkningen i form af nye forringelser af den kommunale service.

Oveni kommer, at uanset om regeringen skønner, at skattestoppet ikke totalt er overholdt, så har det virket efter hensigten. Rundt om i landet er nedskæringskniven blevet svunget med stor ivrighed af både socialdemokratiske byrådspolitikere, af SF'erne og de åbent borgerlige, samtidig med at man har kunnet skyde skylden over på regeringen, der omvendt fralægger sig ethvert ansvar.

Danmarks krigsgrundlag ulovligt

Et nyt speciale 'Just War in Iraq 2003', forfattet af Thomas Dyhr, Københavns Universitet, skyder Fogh-regeringens juridiske retfærdiggørelse af Irak-krigen i sænk.

Dyhrs speciale er den første samlede behandling af krigsgrundlaget, men hans konklusioner støttes af mange andre jurister.

- *Krigen var et klokkeklart brud på FN's charter og på gældende folkeret. FN-charterets artikel 2 stk. 4 slår fast, at intet land uden videre kan gå i krig med et andet medlemsland, medmindre det sker i selvforsvar. Og artikel 39 slår fast, at FN's Sikkerhedsråd er det eneste organ, der kan bemyndige magtændelse. Enkelte medlemslande kan ikke håndhæve FN-resolutionerne uden*

autorisation fra FN's Sikkerhedsråd, siger Thomas Dyhr til dagbladet Information.

- *Et sådan direkte mandat til krig ville Sikkerhedsrådet ikke give i marts. Når Danmark og andre lande så alligevel angriber Irak, er det et eklatant brud på FN's charter og på hele den idé, FN bygger på.*

Blandt de jurister, der støtter Dyhr, er den tidligere socialdemokratiske justitsminister Ole Espersen.

Som bekendt har regeringspartierne

og støttepartiet Dansk Folkeparti afvist en høring om krigsgrundlaget.

Thomas Dyhr tilføjer:

- *Det er essentielt for et demokratis overlevelse, at deltagelse i krigshandlinger bliver gjort til genstand for en bred demokratisk debat. En undersøgelse af krigsgrundlaget i sin bredeste forstand, som også inddrager Iraks fremtid, vil bidrage til dette. Folketinget og offentligheden må ikke fornægtes læren af Irakkrisen. En folkelig forståelse og opbakning i en krigssituation i et moderne demokrati som Danmark er en simpel nødvendighed. Man siger, at sandheden er det første offer i en krig! Fortielsen herhjemme er forstemmende for folkestyret. Man kan ikke tillade sig den luksus at tage freden for givet.*

Specialet, der er på engelsk, kan downloades i pdf på

www.stopterrorkrigen.dk/pdf/Just-WarInIraq2003.pdf

Statskaution til danske virksomheder i Irak

De danske virksomheder – herunder Maersk-Møller – der investerer i det besatte Irak, behøver ikke frygte økonomiske tab. Den danske stat og regeringen stiller med bred støtte fra folketingspartierne, herunder Socialdemokratiet og SF, kaution for én milliard kroner.

Ikke nok med, at den danske befolkning har måttet punge ud med store summer til den ulovlige krig imod og senere besættelse af Irak, foruden besættelsen af Afghanistan. Befolkningen skal nu også tvinges til at stå som garant for, at danske virksomheder ikke kommer til at tabe penge på aktiv medvirken til besættelsen af Irak ved at investere i den amerikanske "genopbygning" af Irak. Eksporten til Irak, de forventede milliardkontrakter og indtægter til dansk industri, forsynes med sikkerhedsnet.

At den amerikanske besættelsesmagt og medløbere såsom Danmark har mødt hårdnakket modstand fra den irakiske befolkning, der modsætter sig besættelsen og udplyndringen af deres land, skal ikke holde de danske firmaer

tilbage i dansen om guldkalven. På befolkningens vegne kautionerer staten (regeringen) for indgåede kontrakter med danske firmaer om eksport til Irak som en "belønning" for den danske deltagelse på amerikansk side.

I alt én milliard kroner afsættes til formålet. Går de danske firmaers kontrakter i Irak i vasken som følge af den usikre situation, garanterer staten for, at firmaerne får deres penge hjem. Det er en garanti, der efter sigende er nødvendig, fordi det private forsikringsmarked ikke vil stille garanti, da risikoen for at eksportere til Irak vurderes for at være alt for stor. Det danske erhvervsliv må for alt i verden ikke risikere at tabe penge på det danske krigsventyr og med-besættelsen af Irak.

Det er imidlertid ikke blot den sorte Fogh-regering og støttepartiet Dansk Folkeparti, der garanterer det danske erhvervslivs eksport til det besatte Irak og deltagelse i den amerikanske "genopbygning". Også oppositionen er med på vognen. Både de radikale, socialdemokraterne og SF. Deres figenblad for

statskautionen er, at folketingets finansudvalg løbende følger den danske eksport til Irak og hvert halve år modtager statusopgørelser over, hvad kautionen bruges til.

To danske virksomheder, der samlet har udsigt til ordrer på i alt 450 mio. kroner i Irak, har allerede stillet sig op i køen. Ikke nok med, at de danske statskroner bruges på en ulovlig deltagelse i krig og besættelse af Irak (og Afghanistan) – de bruges også til at garantere det danske erhvervslivs profitter, eksport til Irak, i forbindelse med de givtige kontrakter, der kan tegnes i det besatte land.

Arrestordre udstedt på Ulla Røder

Den 15. oktober blev der udstedt arrestordre på fredsaktivisten Ulla Røder, da hun ikke dukkede op til en retshøring i Kirkcaldy Sheriff Court. Det betyder at retssagen mod hende ikke vil starte den 28. oktober som tidligere berammet.

”Hvordan synes du selv, det går?”

Af Kuupik Kleist, Inuit Ataqatigiit

Kuupik Kleists ordførerindlæg ved folketingets åbningsdebat den 9. oktober var et af de få opmuntrende elementer dér.

Hans parti IA indgår i Den Nordatlantiske Gruppe. For første gang nogen sinde har tre af de fire nordatlantiske mandater i det danske folketing dannet deres egen folketingsgruppe. Idéen kom lige efter folketingsvalget den 20. november 2001, da det viste sig, at den grønlandske selvstyrefløj havde vundet begge de grønlandske pladser i Folketinget, og den færøske selvstyrefløj havde vundet den ene af de færøske pladser. De valgte mandater satte sig straks i forbindelse med hinanden, og den 15. december blev gruppen formelt dannet med underskrivningen af en samarbejdsaftale. Den Nordatlantiske Gruppe er et historisk samarbejde for selvstændighed. Men gruppen arbejder også for alle de sager, der er til gavn for det færøske og det grønlandske folk. De tre folketingsmedlemmer er Kuupik Kleist (IA), Lars-Emil Johansen (Siumut) samt færingen Tórbjörn Jacobsen (Tjóðveldisflokkurin), der har overtaget Høgni Hoydals folketingspost.

Jeg er én af dem, som under min uddannelse også har siddet i rundkreds og spurgt: ”Hvad synes du selv?” – et spørgsmål, som oftest var udtryk for oprigtig interesse for, hvad andre måtte mene om denne og hin sag. Siden har talemåden udviklet sig til: ”Hvordan synes du selv, det går?” Det er et spørgsmål, som er yderst relevant at stille statsministeren og hans regering i dag.

Det generelle indtryk af åbningstalen er nemlig, at nu skal det gælde ideologisk kamp – den kamp, som statsministeren for et par år siden erklærede død sammen med klassekampen og smagsdommeriet. Men er den proklamerede værdi- og kulturkamp i virkeligheden ikke ideologisk propaganda og smagsdommeri i ny forklædning?

Jeg kan selvfølgelig slet ikke være enig i betragtningerne om strengere straffe til alle inkl. børn og de nedsættende bemærkninger om de pædagogiske metoder og værdier, som jeg selv sætter stor pris på og prøver at efterleve. Jeg føler simpelthen, at der bliver kastet vrag på nogle helt grundlæggende værdier som solidaritet, nærhed, tro på egen og andres værd og tro på egne mål og visioner og tro på at løfte i flok for at realisere målene og visionerne.

Og det er netop den værdikamp, som udspiller sig i det grønlandske samfund i disse år. Tør vi virkelig tro på drømmen om selvstændighed, tør vi tro på egne evner – uanset at mange fortæller os, at det skal vi ikke!

Derfor har den genetablerede landsstyrekoalition i Nuuk en stor opgave i at samle den grønlandske befolkning om fælles mål og fælles indsats. Det seneste års politiske uro ser jeg som et udtryk for behovet for et systemskifte, og hvor svært det er at gennemføre et systemskifte, når man ikke råder over alle instrumenterne, der er nødvendige for en overordnet styring af et samfund.

Statsministeren sagde til os: ”Der er ingen grund til at frygte fremtiden”, og derfor tager jeg statsministerens afsnit om Rigsfællesskabet til indtægt. Aldrig har en dansk regering så klart og utvetydigt erklæret sin støtte til selvstændighedsbevægelserne i Nordatlanten. Det

er ifølge statsministeren både naturligt, sundt og rigtigt.

Hvis ordene står til troende, er det en udmelding af overordentlig stor signalværdi! Nu er det selvfølgelig vores opgave at dissekere, fortolke og udlægge statsministerens tale og søge at holde regeringens løfter om positiv og konstruktiv medvirken i selvstændighedsprocessen.

Regeringen er positiv over for at nedsætte en dansk/grønlandsk selvstyrekommission og mener, at en sådan kommission skal forberede en nyordning på samme måde, som hjemmestyreløven blev forberedt i halvfjerdserne. Nu er det jo 30 år siden, at hjemmestyrekommissionen arbejdede og barslede med en betænkning, som mandede ud i det, vi i dag kender som det grønlandske hjemmestyre. Der har siden den gang været en udvikling både i det danske, det grønlandske og globale samfund, som gør, at man ikke kan sammenligne situationen dengang og nu. Hjemmestyret har overtaget ansvaret for stort set alle interne forhold, og tilbage står de økonomiske og sikkerheds- og udenrigspolitiske mellemværender – mellemværender, som til gengæld i betydning og omfang er af helt afgørende betydning for vores alle sammens fremtid.

En eventuel fælles kommission skal derfor koncentrere sig om de udestående mellemværender mellem Grønland og Danmark – og ikke om interne grønlandske forhold, som vi allerede har ansvaret og lovgivningskompetencen for. De interne forhold har den grønlandske selvstyrekommission så udmærket afdækket – og det er op til det grønlandske folks egen værdi- og kulturdebat at afgøre, hvad der skal ske på disse områder. Hvis det er det, statsministeren mener, at regeringen er positiv over for, kan jeg kun erklære mig enig – det vil være et naturligt element i selvstændighedsprocessen, at vi indgår i en konstruktiv dialog om de resterende mellemværender. Statsministeren og landsstyreformanden etablerede tidligere i år et fællesudvalg om den fremtidige erhvervsudvikling i Grønland – udvalget barsler med en betænkning 1.

november i år. Det er selvfølgelig for tidligt allerede nu at vurdere fællesudvalgets anbefalinger – men efter at have hørt udvalgets foreløbige udmeldinger er der grund til at løfte en finger. Den grundlæggende tankegang synes at være, at liberalisme og privatisering kan løse alle problemer, og at det er vejen ud af økonomisk afhængighed og kolonitidens favntag. Jeg er selvfølgelig helt enig i de overordnede mål. Men jeg skal kraftigt advare imod en alt for blind tro på markedets frie kræfter som en healende kraft og især i et samfund, hvor solidaritet og indkomstmæssig udjævning er så afgørende for, at alle kan overleve. Politisk fjernstyring skal ikke erstattes af udenlandsk kapitalstyring.

Jeg tror og håber, at udvalget vedr. grønlandske forhold (og andre folketingsudvalg) på sin/deres (beryggede) rejse i Grønland fik syn for, hvor stor en udfordring vi står over for. Jeg synes selv, at vi havde en god, seriøs og spændende rejse, som har bidraget til større indsigt og forståelse iblandt folketingets medlemmer.

Mens vi således diskuterer en fremtid fælles eller ej, så er der på andre områder en meget hastig udvikling, som nemt kan overhale os indenom. Den kommende EU-traktat vil – hvis det danske folk vil – betyde en langt stærkere assimilation af bl.a. dansk uden-

rigs- og udenrigspolitik i en fælles europæisk. Derfor er det nødvendigt, at Færøerne, Grønland og Danmark afklarer vores indbyrdes forhold på disse områder før en dansk folkeafstemning om EU-traktaten. Vi skal ikke endnu engang trækkes med ind i et forum, som vi hverken er interesserede i at være i og heller ingen indflydelse har på.

Noget af det interessante ved åbningstalen var selvfølgelig alt det, der ikke blev sagt. Statsministeren har været meget nøjeregnende med ikke at komme ind på det sidste års store kontroversielle emner mellem Grønland og Danmark.

Jeg tænker her selvfølgelig bl.a. på debatten om missilskjoldet, som var intens og nervepirrende. Folketingets og landstingets medlemmer rejste land og rige rundt, eksperter blev tilkaldt fra nær og fjern, rapporter og hvidbøger blev udgivet, og sagen hastede så meget, at alt muligt andet måtte vige for en hurtig afgørelse på inddragelsen af Thulebasen i missilskjoldets arkitektur.

Statsministeren sagde ikke ord om missilskjoldet. Statsministeren sagde heller ikke noget om masseødelæggelsesvåbnene i Irak. Har disse sager ophævet hinanden? Skal man forstå det sådan, at ingen masseødelæggelsesvåben i Irak, ingen missilskjold – eller hvordan hænger det sammen?

Højesteretsdommer Per Walsøe udgav forleden en ny bog om en af de verserende Thulesager – bogen hedder Thule Farvel. Bogen beskriver Thulebefolkningens oplevelser under opbygningen af den amerikanske base i Thule og den efterfølgende proces. Efterkommerne af de tvangsflyttede familier fører en sag mod staten i højesteret, en retssag, som kommer til pådømmelse i november i år. Bogen dumper midt ned i en konflikt, som kort sagt går ud på, at Thulefolkets advokat arbejder under helt andre og ringere betingelser end statens kammeradvokat, hvorved man risikerer, at sagen ikke kan gennemføres i Højesteret.

Det kan ikke passe, at man i dagens Danmark forhindrer en så vigtig og afgørende retssag at blive gennemført ved at forhindre sagsøgerne i at komme til orde. Det ville klæde statsministeren i dag at forsikre, at selvfølgelig vil man påse, at der føres en fair og retfærdig retssag uden yderligere usikkerhed.

Jeg glæder mig til folketingsåret, vi nu har taget hul på. Vi er inde i en spændende fase i forholdet mellem de tre folk i riget. Udfordringerne og opgaverne er store – men de er ikke uovervindelige. Det kræver politisk mod og hårdt arbejde – det kræver, at man ved, hvad man snakker om. Det kræver gensidig forståelse og solidaritet.

Demonstration mod Irak-krig i Skive 25. oktober

Den 25. oktober arrangerer den amerikanske antikrigsbevægelse en stor march til Washington for at kræve tropperne hjem. Også i andre lande er der demonstrationer.

I det krigsførende Danmark har 'Nej til krig' taget initiativ til en demonstration i Skive, hvorfra en stor del af de danske soldater afsendes. De danske soldater i Irak bliver/er blevet skiftet ud med nye tropper i denne måned.

"Nej til krig" udtaler:

Krigen mod Irak og den efterfølgende besættelse sker på en løgn og imod internationale lov. Ingen af den danske regerings begrundelser for at støtte op bag USA og Englands krig mod Irak holder vand.

Besættelsen af Irak sker imod den

irakiske befolknings vilje. En befolkning der er blevet udsat for terrorvåben som napalm, klyngebomber og ammunition med forarmet uran fra de angribende landes side.

Den irakiske befolkning gør modstand imod besættelsen. Siden den amerikanske præsident erklærede krigen for afsluttet er der blevet dræbt over 100 amerikanske soldater i Irak. Det er den virkelighed de danske soldater skal til Irak i. De danske soldater vil enten komme hjem som mordere eller ofre for besættelsen af Irak.

Vi kan ikke vende ryggen til sandheden om krigens gru. Familierne til de amerikanske soldater i Irak kræver de amerikanske soldater hjem. Den engelske befolkning kræver de engelske soldater hjem. Vi kræver de danske soldater hjem. De er ikke velkomne i Irak.

Ingen danske soldater til Irak Besættelsestropperne hjem Stop løgnene

"Nej til krig", Århus og "Århus mod Krig og Terror" indkalder til demonstration den 25 oktober i Skive imod at Danmark deltager i besættelsen af Irak. På Rådhuspladsen kl. 13. med talere af blandt andre Carsten Andersen, talsmand for Århus mod Krig og Terror plus flere.

Den amerikanske fredsaktivist og musiker David Rovics, der for øjeblikket er i Danmark, spiller.

Her efter går turen ud til Kasernen i Skive hvor demonstrationen afsluttes.

Landsdækkende konference om OK 2004

En række fagforeninger og -forbund har indkaldt til en landsdækkende overenskomstkonference lørdag den 25. oktober i Nørrebrohallen i København. Tillidsfolk og andre fagligt aktive kan deltage for et gebyr på kr. 200.

Initiativtagerne, som er meget identiske med kræfterne bag Fagligt Ansvar, udspringer af det samarbejde, der opstod op til overenskomstforhandlingerne i 1998, hvor resultatet til arbejdsgivernes og forbundsledernes store forundring og fortørnelse blev forkastet. Hovedkravet var den gang 6 ugers ferie, hvilket på trods af storkonflikt ikke blev indfriet, men forhandlerne så sig nødsaget til at tage hul på den i form af nogle ekstra feriefridage. Når kravet ikke blev indfriet, skyldtes det i første omgang, at strejken ikke blev organiseret og omsat til de nødvendige faglige fælles aktiviteter. I stedet kollapsede konflikten på baggrund af blandt trusler om mangel på gær!

Initiativtagerne skriver meget ram-mende i indkaldelsen:

"Samarbejdet fortsatte og i år 2000, hvor der igen var overenskomstfornyelse, blev der for alvor slået hul [på den sjette ferieuge, red.]. De allerfleste områder fik den sjette ferieuge; nogle med det samme, andre i en mere glidende overgang... Vi kan langt fra tage hele æren for det; men vi tror på, at de aktiviteter, der blev sat i gang både i 1998 og 2000 var medvirkende til kravets gennemførelse – og ikke mindst med konflikten fra 1998 i baghovedet. Prisen var, at mange af de store områder indgik 4-årige overenskomster. Det er derfor nogle år siden, at der har været direkte fokus på overenskomsterne. Det skal der til at komme igen."

Hvor stor en del af æren initiativet havde for den sjette ferieuge, kan absolut diskuteres; men det er i hvert fald en kendsgerning, at de fireårige overenskomster var en uacceptabel pris. Det er også indiskutabelt, at det var aktivite-

terne og den store opslutning bag kravet, der sikrede ferieugens gennemførelse. Det er lige så sandt, at der igen er behov for fokus på overenskomsterne. Fire år er for lang tid.

Det er positivt, at initiativet har åbnet konferencen for alle fagligt interesserede, hvilket giver mulighed for de arbejdsløse, udstødte og arbejdere uden tillidsposter at deltage.

Kravene

Initiativtagerne har inden konferencen fornuftigt nok spillet ud et sæt hovedkrav, som ligger til diskussion på konferencen:

- * **Ferieprocenten hæves til 16 pct. og S/H-betalingen kræves tillige hævet**
- * **35 timers arbejdsuge – 30 timer for skiftehold**
- * **Afspadsring af alt overarbejde**
- * **110 kr./t. mindsteløn; lærlinge- og ungarbejdersatserne hæves med 12 kr./t.**
- * **Ret til 14 dages efteruddannelse årligt**
- * **Højest 2-årige overenskomster**
- * **Hævelse af ferieprocenten**

Der er flere gode krav i platformen. Frem for alt er kravene om hævelse af mindstelønnen, afspadsring af alt overarbejde og lærlinge/ungarbejderne satserne både nødvendige og solidariske, ligesom de 2-årige overenskomster må være et ultimatum.

Til gengæld kan der sættes spørgsmålstegn arbejdstidskravenes mangel på offensiv. Nedslidningen og massearbejdsledsløsheden nødvendiggør en anderledes drastisk arbejdstidsnedsættelse. Initiativet skriver oven i købet selv i deres argumentation for 35 timers arbejdsuge:

"Debatten har stået på i mange år. Ikke mindst efter den seneste nedsættelse fra 40 til 37 timer. Der var ikke den beskæftigelsesmæssige effekt, man havde regnet med, og mange oplevede,

at man blot skulle løbe stærkere."

En tre timers arbejdstidsnedsættelse gav ikke den fornødne beskæftigelsesmæssige effekt. Hvor for så kun kræve to timers nedsættelse denne gang? Såvel arbejdsløsheden som nedslidningen kræver en 30 timers uge.

Overenskomstplatformens største svaghed er, at den ikke forholder til det faktum, at omkring en million er sat uden for arbejdsmarkedet, mens andre titusinder befinder sig i tvangsaktivring uden overenskomstmæssige vilkår, hvilket har en løntrykkerfunktion. Problemet er kun yderligere aktuelt, idet VK-regeringen med sit forslag til finanslov for 2004 vil skære i retten til supplerende dagpenge.

Initiativet kan forsvare sig med, at de udstødtes interesser ikke til forhandling i forbindelse med overenskomstfornyelsen i 2004, men det ændrer ikke ved det faktum, at de med platformen overlades til sig selv. De arbejdsløse isoleres, og de arbejdende isolerer sig selv. Kampen må forbindes. Konferencen bør forholde sig til og opfordre til protester mod finansloven.

En anden væsentlig mangel ved platformen er, at den ikke forholder sig til lønkrav. I baggrundsmaterialet påvises det, at lønmodtagerne de sidste fire år har haft en svag reallønstigning, men det står hen i det uvisse, hvorvidt de forøgede pensionsopsparinger indgår. I så fald har der været tale om en løntilbagegang på trods af øget produktion.

Endelig behandles de voldsomt forøgede arbejdsmarkedspensioner overhovedet ikke. Der kan sættes et stort spørgsmålstegn ved populariteten af

Hver tredje virksomhed har gennemført fyringer

Den omfattende økonomiske krise har sat sine tydelige spor. Nedturen overføres til arbejderklassen blandt andet i form af en forøget massearbejdsløshed. En undersøgelse foretaget af LO blandt 2.000 lønmodtagere taler sit klare sprog:

Hver tredje virksomhed har gennemført fyringsrunder i løbet af det seneste halve år. Ud af de resterende frygter 22 pct. at blive fyret. LO's formand Hans Jensen kalder undersøgelsen alarmende:

- Det er bekymrende, at hver tredje lønmodtager har oplevet fyringsrunder. At flere end hver femte frygter selv at blive arbejdsløs, og at lønmodtagerne frygter for deres evne til at generobre arbejdet.

Undersøgelsen viser en drastisk forandring, idet "kun" 6 pct. i 2000 frygtede at blive arbejdsløs, altså knap fire gange så mange på tre år. To ud tre, der er rundet de 40 år, mener, at de ikke vil kunne finde nyt arbejde, hvis de bliver fyret, mens det gælder for tre ud fire for de 50-årige eller derover.

Man kan konkludere, at de barske kendsgerninger er blevet til en bevidst virkelighed. Opfattelsen af, at hvis man ønsker et arbejde, kan man også få det, eksisterer hos stadig færre arbejdere, mens stadig flere er bevidste om det ekstremt vanskelige i at fastholde til-

hørsforholdet til arbejdsmarkedet.

Frygten er parallelt med folketingets forringelser for de arbejdsløse vokset. Forskellen på en lønindkomst og dagpengene er voldsom og kan for mange betyde et farvel til egen bolig. Dertil kommer, at retten til dagpenge er reduceret til fire år, hvoraf de sidste tre skal benyttes til tvangsaktivering.

Undersøgelsen benyttes af LO til en gentagelse af deres kritik til VK-regeringen:

- Regeringen tager ikke problemet alvorligt. Vær lidt offensiv, og sæt gang i udbedring af veje, renovering af statens bygninger, og få nogle folk i arbejde, udtaler Hans Jensen til Søndagsavisen. Desuden mener han, at uddannelse af de arbejdskraften er garanti mod arbejdsløshed.

Da undersøgelsen i skrivende stund endnu ikke er offentliggjort, vides det ikke, hvorvidt den afdækker konsekvenserne for eksempelvis den faglige aktivitet, men arbejdsløshedskøens længde bliver af arbejdsgiverne – private som offentlige – altid benyttet til at forringe overenskomster og arbejdsforhold i al almindelighed. Et andet almindeligt træk er, at mange ikke ønsker at påtage sig et fagligt tillidshverv, da de nødt vil gøre sig bemærket. I stedet stikkes pipen ind.

-gri

disse. De arbejdsløse er i hvert fald holdt udenfor, så dér slutter solidariteten med dem. Da der i 1987-89 blev slået hul på disse pensioner, var der voldsomme protester fra fagbevægelsens aktive kredse. Der var ikke én arbejdsplads, der havde rejst kravet. Siden er de vokset til en betydelig del af den samlede lønsum, som mange aldrig får glæde af.

Aktiviteter

Ifølge indkaldelsen til konferencen lægges der op til at producere en kampagneavis, der har til formål at sprede kendskabet og skabe opslutning om kravene. Desuden er forskellige lokale

og branchemæssige initiativer i støbeskeen. Det er gode og nødvendige aktiviteter, men et absolut minimum.

Overenskomstbevægelsen bør allerede nu varmes op. Også i den forbindelse vil protester mod finansloven kunne benyttes. Det står klart, at der ikke opnås resultater uden aktiviteter, aktioner og strejker. Initiativet må også gøre sig klart, at der ingen garanti er for resultater, hvis forhandlingerne tillidsfuldt lægges over i armene på forbundslederne. Resultater indebærer, at der vises tænder, og det opnås kun, hvis man forstår at gå offensivt til værks – også hvis det skal ske på trods af forhandlerne.

-gri

Orskov fyrer og fyrer

Orskov Yard i Frederikshavn fyrer 44, hvilket bringer det samlede antal timelønnede ned på 130. Mere end hver fjerde får inden februar sparket.

- Skibene sejler forbi og bliver repareret i Polen i stedet, oplyser SiD tillidsmand, Karsten Frederiksen.

De tilbageværende kan ikke føle sig sikre i ansættelsen, da værftets ledelse har oplyst, at de i større udstrækning vil gøre brug af underleverandører og kontraktansatte.

Orskov Yard, der tidligere var en del af Ørskov Stålskibsværft, er tilsyneladende blevet skilt fra værftet med hensigt på en langsom død.

Eternitten flyttes til Tjekkiet

Næste års nytår bliver næppe skudt velkommen af de 110 resterende ansatte på Dansk Eternit i Aalborg. Ved udgangen af år 2004 bliver fabrikken definitivt lukket og produktionen flyttet til Tjekkiet. Oprindeligt havde 1.600 deres daglige gang til arbejdspladsen. I øjeblikket forhandles der om fratrædelsesgodtgørelse og omskoling.

Udsigterne til andet arbejde i det nordjyske er dystre. 20 pct. af medlemmerne i SiD Cement er i forvejen arbejdsløse, og afdelingens formand erkender, at industrijobbene "ikke hænger på træerne".

SiD sparer 50 mio.

På et par år har SiD gennemført tre store sparerunder. Hovedbestyrelsen har netop givet grønt lys for en ny runde på 5 mio. kr. Der er nok mange medlemmer, der mener, at der også er "fedt nok at tære på". Forbundsformand Poul Erik Skov Christensen forklarer besparelserne med et vigen- de medlemstal og konstaterer i øvrigt, at det også vil ramme forbundets faglige og politiske indsats.

Der sættes også et punktum for tilskud til lomme penge til "SiD-børn" på en række efterskoler, der ellers har været et populært medlems gode.

STOP NEDSKYDNINGEN AF SKOLEPRAKTIKKEN!

Elever på Erhvervsskolerne landet over strejker i protest mod Fogh-regeringens planer om at skyde skolepraktikken ned og halvere deres lærlingeløn.

- Det er af enorm betydning, at den faglige skoleungdom nu er gået i aktion. Fogh-regeringens nedskæringsplaner over for erhvervsskoleeleverne er et ekstremt udtryk for både dens ungdomsfjendskhed og anti-arbejder-politik, siger Troels Riis Larsen, formand for Danmarks Kommunistiske Ungdomsforbund DKU.

Erhvervsskoleeleverne står som de øvrige ungdomsuddannelser over for forringelser på uddannelsesstederne, og de har deltaget i de store protester, som

gymnasieelever og skoleelever har stået i spidsen for. Men med aktionsdagen den 21. oktober under parolen "SIG STOP - eller de skyder skolepraktikken ned!" sætter de fokus på de særlige angreb, der er rettet mod dem.

Skolepraktikken er erhvervsskoleelevernes garanti for, at de kan færdiggøre den uddannelse, de er gået i gang med. I øjeblikket arbejder regeringen, Dansk Folkeparti og de radikale ihærdigt på en aftale, der skal fjerne denne garanti. Dels vil man skære kraftigt i antallet af skolepraktikpladser, dels vil man halvere de resterende skolepraktikanter lærlingeløn. Erhvervsskolernes Elev-Organisation

(EEO) er i oprør, og elever over hele landet fulgte opfordringen til aktion.

Christina Nielsen, nytiltrådt formand for Erhvervsskolernes Elev-Organisation, står mælløs overfor regeringsud-

spillet manglende indsigt i skolepraktikkens betydning for erhvervsuddannelserne:

- Så sent som i august viste en Gallup-undersøgelse, at hver femte

Praktik til både Mads og Murrat

Af Erhvervsskolernes Elev-Organisation

Et hold tømrerelever på Københavns Tekniske Skole fandt for nylig en seddel, der afslørede, at skolen godtager diskriminerende krav fra håndværksmestre, der tager elever i praktik. På sedlen stod om en håndværksmester: "Ønsker ikke P" - og P skulle tydeligvis stå for perker!

Skolen indrømmer, at den efterlever de krav, som håndværksmestrene stiller, men den forsvarer sig med at manglen på praktikpladser tvinger dem til at udnytte alle pladser - også der, hvor der stilles urimelige krav.

Erhvervsskolernes Elev-Organisation mener, at det er under al kritik, at skolen på denne måde tillader diskrimination fra mestrenes side. I en tid, hvor manglen på praktikpladser råber til himlen, er det naturligt, at skolerne vil strække sig langt i bestræbelserne på at

finde praktikpladser. Det skal de selvfølgelig også. Men der er grænser og de er blevet klart overtrådt i dette tilfælde. Manglen på praktikpladser kan aldrig retfærdiggøre, at elever diskri-

mineres på grund af deres hudfarve. Det er ganske enkelt forkert. Selvfølgelig skal der stilles krav til elever i praktik - men de skal være fagligt relevante og ens for alle.

Sagen er endnu et bevis på, at manglen på praktikpladser har nået vanvittige dimensioner. Det er simpelthen katastrofalt, at den er blevet så omfattende,

at håndværksmestre mener sig berettigede til at skide højt og flot på såvel lovgivning som almindelig sund fornuft.

Hvad bliver det næste? Krav om store bryster, lige næse eller sideskilning? Det finder vi måske ud af, hvis regeringen sammen med Dansk Folkeparti og de radikale gør alvor af deres planer om at afskaffe skolepraktikken, for så bliver der for alvor kamp om praktikpladserne.

I første omgang bør Københavns Tekniske Skole naturligvis afslutte ethvert samarbejde med den pågældende arbejdsplads, i hvert fald så længe de krav bliver stillet. Men overordnet set handler det om, at virksomhederne opretter tilstrækkelig mange praktikpladser. Så løser problemet sig af sig selv.

erhvervsskoleelev ville fravælge erhvervsuddannelserne, hvis det ikke var for skolepraktikken. Det tror da pokker - hvem vil risikere at være halvvejs gennem sin uddannelse og så ikke få lov til at gøre den færdig? De involverede partier må have glemt, at skolepraktikken blev indført, fordi virksomhederne ikke oprettede tilstrækkeligt mange praktikpladser. Det gør de stadigvæk ikke. Og så længe det er virkeligheden for os erhvervsskoleelever, ja så har jeg mere end svært ved at se argumentet for at fjerne skolepraktikken, siger hun.

DA har selv været med til at formulere en målsætning, der pålagde virksomhederne at oprette 36.000 praktikpladser om året. I dag oprettes der ifølge tal fra Undervisningsministeriet årligt 28.000 pladser. Nikolaj Bak, næstformand i EEO, udtaler:

- Hvis virksomhederne levede op til deres egen målsætning, ville skolepraktikken automatisk blive overflødig. Det så EEO da også gerne, den var. Men så længe det ikke er tilfældet, skal eleverne tilbydes et holdbart alternativ. Derfor er det fuldstændig forfejlet, at partierne diskuterer, hvordan de kommer af med skolepraktikken. De burde snarere diskutere, hvordan man kan forbedre den.

Også ideen om at give skolepraktikanter SU-sats frem for rigtig lærlingeløn møder hårde ord. Det vil for mange skolepraktikanter betyde en halvering af deres indtægt - en indtægt, som de ikke har mulighed for at supplere. EEO's tidligere formand Martin Nielsen kommenterer det således:

- Det er et forslag, som man har sagt vil motivere elever til at søge praktikpladser indenfor andre fag. Men det har ikke en skid med motivation at gøre. Der er tale om ren og skær tvang, for skolepraktik er en fuldtidsstilling, nøjagtig ligesom virksomhedspraktik. Og når man er i praktik har man ikke mulighed for at tage det fritidsjob, som stort set alle andre studerende er afhængige af.

Se mere på EEO's hjemmeside
www.eeo.dk

Ama'rkansk ø-lejr anno 2003

Grundet min relativt "unge" alder nåede jeg aldrig at opleve 60'ernes & 70'ernes ø-lejre, kollektiver og den langhårede musik. Næh, det tætteste, jeg kom på flipper-kulturen, var ifølge mine forældres udsagn de dyrt indkøbte gulerodsbukser, som var et stort hit i begyndelsen af 80'erne. Men jeg har dog her på det sidste haft en oplevelse, der matcher meget godt.

For nylig stod jeg med kort varsel uden tag over hovedet. "Hvad nu," tænkte jeg og tog en hurtig beslutning om at flytte ind i omklædningsrummet på jobbet. Heldigvis blev det ikke til mere end ét døgn, for allerede samme aften ringede Henning. Han og kæresten Vivi havde hørt rygten, og de var blevet enige om, at jeg skulle flytte ind på børneværelset/pulterrummet hos dem. Så det blev til en enkelt overnatning på fabrikken og et spagt "god aften" til vagten, der meget skeptisk sagde velbekomme, mens jeg skovlede de sidste rester af pulverkartoffelmosen og dåsehakkebøfferne ned i svælget.

Fredag aften rykkede jeg så ind på mit nye værelse på Amager. Det var nu heller ikke den store indflytning, for jeg havde hele mit liv i 3 flyttekasser, samt en mælkekasse fra Arla med kommunistisk læsestof. Jeg ankom til en hyggeaften med øl og vin på bordet, så dele af fredag nat henligger lidt i tåge. Jeg husker svagt, at vi holdt en form for husråd, hvor vi fik snakket lidt om vilkårene for min "optagelse" i kollektivet. Om det skyldtes min indtagelse af alkoholiske drikke den nat ved jeg ikke, men et af kravene var i hvert fald, at skulle jeg bo dér, måtte jeg sgu selv betale mine drikkevarer fremover, resten kunne vi finde ud af hen ad vejen.

Henning og Vivi har ingen døre i lejligheden (kun på badeværelset), så man har ikke vildt meget privatliv. Vivi har dog ikke været sen til at indrette mit drengeværelse rigtig hyggeligt og med en gehitto-blaster, som jeg i ny og næ bliver bedt om at skrue op

for med besked om at forblive på mit værelse (hvorfor ved jeg ikke). Det er altså ikke noget med, at vi farer rundt i stuerne i bar røv og afholder "sidde i rundkreds og flette tær"-seancer, den type bofællesskab er det ikke (hvis nogen skulle få den ide).

Det er utroligt, så hurtigt man tilpasser sig nye forhold. Vi skiftes til at handle ind, lave aftensmad osv. Vi skiftes oven i købet til at være selskabelige: Nogle dage har Henning lyst til at gå tidligt i seng, og andre dage er det Vivi - den eneste, der aldrig kommer tidligt i seng, er mig, for som tilflytter er det blevet min "pligt" at sørge for, at der aldrig er én af dem, der mangler selskab, så det er efterhånden blevet til mange sene nattemer med backgammonspil og fede snakke om alverdens emner (så prøv at spørge om, hvem af os tre, der er mest træt om morgenen).

Tøjvasken står Vivi for. Det har dog medført et lille problem gående på, at Vivi har sit hyr med at kende forskel på Hennings og mine underbukser og sokker, men hva' fa...

Det er jo et kollektiv - så betyder det noget, at vi nu deler underbukser og sokker?

Forleden dag havde vi en overnatende gæst, som tilsyneladende blev så fascineret af vores snak om fælles tøj, at han den følgende morgen traskede ind på mit værelse med et par af sine sure sammenkrøllede sokker i hånden og sagde "undskyld, men gider du at bytte de her til et par af dine rene?" Jeg stak han selvfølgelig et par rene; til gengæld måtte han love at forføje sig fra værelset medbringende sine stinkende sokker - det kan sgu også blive for kollektivt.

Sammenligne det med datidens kollektiver kan man nok ikke, men det har sgu været en fed grænseoverskridende oplevelse, og vi har helt sikkert alle tre lært noget nyt om hinanden.

Spacey

Maleraktivisterne:

Sagens akter

Højesteret underkender landsrettens forlængede varetægtsfængsling af maleraktivisterne

Højesteretsafgørelsen, som underkender den forlængede varetægtsfængsling af Lars Grenaa og Rune Eltard-Sørensen, er et klart signal til domstole og ikke mindst politi og anklagemyndighed om at dæmpe strafiveren i forhold til politisk aktivisme.

Den 28. oktober tager Landsretten stilling til om sagen mod maleraktivisterne skal tages op igen på baggrund af anklagemyndighedens anke af dommen med krav om yderligere skærpelse af fængselsstraffen.

Da Københavns politidirektør Hanne Bech Hansen af TV-avisen blev spurgt om man fremover ville tage hensyn til Højesteretskendelsen om at den 70 dage lange varetægtsfængsling af de to maleraktivister Lars Grenaa og Rune Eltard Sørensen var for lang svarede hun, at det ville politiet skam godt hvis - MÅ GUD FORBYDE DET - der kom en lignende sag.

Den bemærkelsesværdige højesteretskendelse sætter nogle grænser for længden af varetægtsfængsling af politiske aktivister, som politi og anklagemyndighed har forsøgt at rykke på med den ny hårde varetægtsfængslingspraksis.

Der kan derfor være grund til at se på sagen.

Den 29. april blev varetægtsfængslingen af de to maleraktivister Lars Grenaa og Rune Eltard Sørensen i Københavns Byret forlænget med fire uger. Dagen efter blev dette stadfæstet af Østre Landsret.

På det tidspunkt havde de to aktivister allerede været fængslet siden aktionen i Folketinget den 18. marts, hvor statsminister Fogh-Rasmussen og udenrigsminister Per Stig Møller blev overhældt med rød maling i protest mod deres ulovlige beslutning om at sende Danmark ud i en ulovlig krig. Sagen var fuldt belyst.

Deres forsvarer Hanne Reumert havde begæret en hurtig retssag og dom. Men anklagemyndigheden udskød retssagen til sidst i maj, og byret og landsret fulgte dens begæring om at holde aktivisterne fængslet frem til retssagens start.

De forlængede varetægtsfængslinger udløste en proteststorm og en del avisskriverier. Og Hanne Reumert indbragte kendelsen for Højesteret.

Den 13. oktober afsagde Højesteret sin kendelse. Den gav forsvareren og de to aktivister medhold, og lyder således:

“Anklagemyndighedens påstand om forlængelse af fængslingsfristen med yderligere 4 uger, burde ikke have været taget til følge som sket ved landsrettens kendelse af 30. april 2003.”

Fire ud af fem dommer Poul Sørensen, Peter I. udtalte:

“Rune Eltard Sørensen den 30. april 2003, da byrettens kendelse om for varet fængslet i 6 uger. retshåndhævelsen ik varetægtsfængslingen bl og at anklagemyndighe herom derfor ikke burde følge. Vi stemmer således Rune Eltard Sørensen Grenaas påstand til følge

Dommer Hermann afg

Hanne Reumerts argu betingelserne for en varetægtsfængsling retsplejelovens §762, stk var til stede, består af fire anfører,

- at en domfældelse forventes at medføre en dages fængsel eller mere
- at hensynet til retsh ikke længere krævede fængslet
- at fortsat varetæ var ude af proportion forventede stråflængde 3), samt

- at den fortsatte fæ strid med artikel 5, s Europæiske Mennes konvention.

Flertallet af højester har altså sendt et klart si anklagemyndighed og do beherske sig ved varetægtsfængslinger - forbindelse med politis Måske det er derfor, Hansen påkaldte Guds hj

Byrettens dom den 27 måneders ubetinget fær Grenaa og fire til Sørensen (der også blev anden politisk aktion desuden dømt til at betale til Anders Fogh og Per Rune skal også betale sæt til Peter Brixtofte, d vaske tomatketchup af.

Malerpletter på gulvtæppe: 119.455,75 kr.

Folketinget har anlagt sag mod maleraktivisterne

Lars Grenaa og Rune Eltard Sørensen blev ved Københavns Byret - udover en fængselsdom på hhv. 3 og 4 måneder - dømt til at betale nye jakkesæt til Anders Fogh og Per Stig Møller. Rune blev også dømt til at betale et splinternyt sæt til Peter Brixtofte, der ikke kunne vaske tomatketchup af.

Sammen med sagsomkostningerne et beløb på godt 52.000 kr.

Folketinget har nu anlagt sag mod de to aktivister med et krav på knap 120.000 kr. for økologiske malerpletter på et gulvtæppe.

Kravet opgøres således:

Tæppeskift kr. 81.130,00

Malerreparation 2.785,00

Rens af trægulv 6.438,75

El-montering 5.965,00

Flytning af skranke 2.625,00

Tapetserer 2.460,00

Driftsassistent 1.313,00

Arkitekt 1.433,00

Rengøring 723,00

Transport 361,00

Forplejning 106,00

2 par arbejdsbukser, påsyning af knælommer,

1 T-shirt og 1 poloshirt 935,00

Ny rulle til tæpperensemaskine 3.834,00

Erstatning af tøj Mikkel Fauerholdt 5.972,00

Inkassosalær inkl. Moms 3375,00

I alt kr. 119.455,75

Foreløbigt ...

HVAD ER PRISEN FOR FOGH & MØLLERS BLOD PÅ HÆNDERNE?

ere - Wandler Petersen,
Blok og Per Walsøe -

n og Lars Grenaa havde
landsretten stadfæstede
rtsat varetægtsfængsling,

Vi finder, at hensynet til
ke krævede, at
ev forlænget yderligere,

dens påstand
være taget til
es for at tage
ns og Lars
”.

av dissens.
menter for at
n forlænget
(efter
k.2, nr.2) ikke
punkter. Hun

ikke kunne
straf på 60
e
åndhævelsen
de kærende

egtsfængsling
er med den
(jf. §762, stk.

ngsling var i
stk. 3 i den
kerettigheds-

retsdommerne
gnal til politi,
ømstole om at
brugen af
konkret i
ske retssager.
Hanne Bech
ælp?

. maj lød på 3
ngsel til Lars
Rune Eltard
dømt for en
(. De blev
nye jakkesæt
Stig Møller.
et splinternyt
er ikke kunne
Sammen med

sagsomkostningerne er det et beløb på godt
52.000 kr.

Men dommen, der ikke fulgte anklagemyndig-
hedens krav om hhv. seks og ni måneders fængsel,
betød, at de to aktivister kunne forlade retten som
frie mænd, fordi fængselsdommen var afsonet
med den lange varetægtsfængsling.

Men sagen er ikke slut med højesteretskendel-
sen, der ikke har taget stilling til selve dommen
over de to aktivister.

Folketinget har anlagt erstatningssag mod Lars og
Rune med et krav om næsten 120.000 kr. for røde
malerpletter på et gulvtæppe - og den 28. oktober

skal Østre Landsret tage stilling til, om sagen skal
op igen. Anklagemyndigheden har appelleret
byretsdommen med krav om en længere
fængselsstraf, og landsretten skal i første omgang
tage stilling til, om sagen kan genoptages, selvom
politiet var for sent ude med en stævning til de to
aktivister.

Højesteretskendelsen gør ikke sagen nemmere
for anklagemyndigheden, der hele vejen igennem
har forsøgt at gøre medieaktionen i folketinget til
en grov forbrydelse, nærmest at sidestille med
terrorisme.

Rune og Lars har endnu ikke afgjort, hvordan
de vil følge højesteretsafgørelsen op.

Lars G. og Rød Larm har indspil-
let en CD med fire rapnumre.
Dette er fra Vestre Fængsel.

Fængsel

Af Lars G.

*sidder der og kukkelurer bag tremmer –
vækker dig til hundeglamer –
livet det kattejammer, rock – du i chok
din sjæl er i flammer – ønsker dig en krammer –
i stedet får du klammer –
mad, så nu savner du din mamma –
det for at gøre dig tammer – lovens lange hammer –
har givet dig en lammer – det gir skræmmer
på din sjæl – det skræmmer dig ihjel –
du ka ik længere bestem over dig selv –
nikker væggen skaller – du kalder –
de er ligeglade med dem der brænder deres naller –
de knalder – celledøren i mens du falder – i søvn,
drømmer om en tidsalder – hvor mennesker ik er tal og –
det kriminelt og eje og hvor ingen behøver stjæle og –
hvor voxne os må lege og hvor ingen lægger fælder –
hvor pansere ska neje og ik må sæt dig i spjælder –
hvor man fejer egen dør og hvor man har nul gæld og –
hvor din straf ik er at skulle leve i en kulkælder –
hvor man ik bliver uddannet til et socialt tilfælde og –
hvor man lærer at regne den ud og ik bare og tælle og*

***du et produkt af et sygt samfund –
din medicin er en dommer med en stram mund –
og han har altid en eller anden lam grund –
til at sende dig ned
på bunden af en klam bund***

*lider afsavn og afmagt – går i bagtakt i aflagt
tøj fordi dit eget er beslaglagt
man skal passe på med folk der snakker bagsnak
det meningen det skal være
ubehageligt – når systemet arbejder upåklageligt -
usmageligt, det du taber er utabeligt
ufatteligt - det du mister er uerstatteligt -
kvit eller dobbelt
i et spil der beskidt, det går ik at du af trit
ska tøm din håndtask/ må pis i en håndvask
er du smart får du håndklask/
reglerne er håndfast*

*de ska knæk din ånd smask/
du må ryge din ånd bask
bask – og flyv du frie fugl
sidde inde det jeg ik glad for –
mit batteri går flad når
du står i døren sir fuck af og hvad så –
yo lægger dig til had for
du min fængselsvogter –
du gir mig længselstogter
gir mig lyst til at flygte i en helikopter*

***du et produkt af et sygt samfund –
din medicin er en dommer med en stram mund –
og han har altid en eller anden lam grund –
til at sende dig ned
på bunden af en klam bund***

*de fleste mennesker lever i et mentalt fængsel
de fleste mennesker har en legal længsel
en drøm om total glemsel – en drøm om at tage døren
af det rustne hængsel
hver dag føles som om det var et år – tiden går
og det føles som en evighed –
hver dag er 24 timers kedsomhed –
du dømt til et liv i ensomhed
panse får fjer i hatten - ti i kasse-matten
når der krig om skatten – er der lig i smatten
så ta den – chancen – ved godt hvor skabet står
ved godt når tabet når – al for store højder
det når gabet går på en flabet nar med flabet hår
så nu håber jeg du forstår
de laver lovene – det os der bryder dem
de kalder os forbryder men
hvem er det der skyder hvem*

***du et produkt af et sygt samfund –
din medicin er en dommer med en stram mund –
og han har altid en eller anden lam grund –
til at sende dig ned
på bunden af en klam bund***

Fagpolitisk sporskifte?

Fagligt Ansvar, der for første gang så dagens lys 1. marts 2002, har præcis efter et år og syv måneder barslet med et dokument kaldet "Fagpolitisk sporskifte". Det skildrer på glimrende vis, hvilken karakter, rolle, retning og formål de bestemte kræfter tillægger initiativet. Dokumentet indeholder samtdig 10 bud på "vigtige faglige krav og rettigheder". Kommunistisk Politik gennemgår i det følgende indholdet af dokumentet.

I snart to år har Fogh-regeringen siddet på magten i Christiansborg. Hver en dag er en dag for meget. Angrebene er haglet ned over arbejderklassen. Deltidslovens gennemførelse, drastisk forringelse af arbejdsmiljøet, sociale nedskæringer, skattestop til begunstigelse af de rige på bekostning af de fattige, tempoforøgelse på udliciteringer og privatiseringer med forøget brugerbetaling i kølvandet, privatisering af arbejdsformidling osv. osv. Fogh har sendt Danmark i krig – tusindvis af kilometer fra vort lands grænser og som konsekvens overtrådt alle internationale konventioner og regler. Det vil ingen ende tage. Den kommende finanslov vil bl.a. reducere retten for små 100.000 til supplerende dagpenge.

Der er så sandelig brug for at fagbevægelsen vågner op, inden den bliver løbet over ende af desillusionerede medlemmer, som vælger den individuelle løsning i form af udmeldelse.

Der er brug for et kursskifte; - eller om man vil, som *Fagligt Ansvar* har valgt kalde det: Sporskifte.

Spørgsmålet så, hvorvidt *Fagligt Ansvar* repræsenterer et sporskifte,

eller - for at blive i billedsproget – retningen fører lige ind i remisen.

En del af fagbevægelsen – ikke et alternativ

Fagligt Ansvar lægger kortene på bordet, når det gælder at definere synet på initiativets karakter og rolle:

"Lad os med det samme slå fast – Fagligt Ansvar er ikke noget forsøg på at udvikle et organisatorisk alternativ til den etablerede fagbevægelse."...

"Men der er et stort behov for et slagkraftigt tværfagligt samarbejde, som kan bidrage til at få genrejst den politiske debat og aktivitet i fagforeninger og på arbejdspladser. Et sådan samarbejde vil også være bidragende til udviklingen af et samlende alternativ til den borgerlige politik.

Fagligt Ansvar er et forsøg på at løfte denne opgave."

Initiativets hensigt virker på papir og i praksis meget tilforladeligt. Den kan ikke kritiseres, men hvori består for-

skellen fra, hvad LO proklamerer? Der er ingen grundlæggende forskel!

Hvori initiativets eksistensberettigelse så består, vender vi tilbage til.

Enhver klassebevidst arbejder må efter at have ovenstående hensigtserklæring spørge sig selv, hvorvidt det at diskutere politik på arbejdspladsen rykker noget i sig selv. Alle – med blot en smule klassekampserfaring i kroppen – vil besvare benægtende. *Fagligt Ansvar* har da også på et landsdækkende tillidsmandsmøde i Silkeborg 1. marts 2002 fået indbygget en målsætning, der smager af lidt mere:

"Enhedsfagbevægelsen har uanset meningsforskelle plads til alle, og vi må gå i offensiven for at forsvare den brede befolknings og ikke mindst de udsatte gruppers interesser. Det kræver at vi rejser diskussionen på arbejdspladser og i lokalområder: Hvad er det for et

samfund vi vil have? Det kræver at den samlede arbejderbevægelse udvikler en fælles politisk platform, der kan udgøre et troværdigt alternativ for flertallet af befolkningen."

Altså: opstilling af en fælles politisk platform til fordel for flertallet af befolkningen på baggrund af diskussioner på gulvet.

Fagligt Ansvar vil i øvrigt ikke indskrænke denne bevægelse til kun at omhandle fagbevægelsen:

"Vi vil fastholde og udbygge samarbejdet med en lang række andre folkelige organisationer, der hver på deres område forsøger at imødegå konsekvenserne af regeringens politik."

Når så entusiasmen og sammenholdet er opbygget, så er det tid til at sætte handling bag.

Her bliver det svært. Udover et svagt kapitel om initiativets hidtidige "Gode resultater", så er der ikke så meget at komme efter. De gode resultater er en oprensning af forskellige former for samarbejde med forskellige organisationer a la LO-Stor-

byerne, nedsættelse af temagrupper, etablering af forskellige debatter og lignende. Det er slående, at *Fagligt Ansvar*

ikke er i stand til at give ét eksempel på, at initiativet opfordrede og koordinerede protestaktioner mod deltidslovens gennemførelse, mod de sidste to års reaktionære finanslove, mod Fogh-regeringens arbejdsmarkedsreform "Flere i arbejde", endsige mod dansk krigsdeltagelse osv.

Udover at "fastholde og udbygge samarbejdet med en lang række andre folkelige organisationer" rummer dokumentet kun én aktivitet for det fremtidige arbejde:

"I forbindelse med et kommende folketingsvalg vil vi arbejde for, at der etableres et flertal af Socialdemokratiet, SF og Enhedslisten, og en regering på det grundlag."

Her slap katten ud af sækken!

Mens LO-toppen og diverse forbundsledelser fører en – sagt med deres egne ord – realpolitisk linje, der bygger

Fagligt sporskifte?

på et "samarbejde hen over midten" (hvilket i, under og efter Staunings tid har kostet den danske arbejderklasse dyrt), så vil *Fagligt Ansvar* vække den gamle ide om en arbejderregering til live igen.

Her har vi initiativets eksistensberettigelse: en venstresocialdemokratisk kongstanke, der alle dage er gået godt i spænd med det daværende revisionistiske DKP's forsøg på at realisere det anti-monopolistiske demokrati.

Arbejderflertalsregering

'Arbejderregeringen' er sidst set i Danmark i 1966-67 i form af Socialdemokratiet og SF med henholdsvis Jens Otto Krag og Aksel Larsen ved roret. Den blev kaldt for det Røde Kabinet. Bukserne sprak, da de to partiledere forsøgte at skære i den tids eksisterende dyrtidsportioner. Det var for meget for en kreds af SF'ere, hvoraf flere var medlemmer af Folketinget. SF blev splittet, Venstre Socialisterne (VS) blev dannet, og regeringen faldt.

På trods af erfaringerne har drømmen om en arbejderflertalsregering levet mere eller mindre udtalt lige siden i nøjagtig de samme kredse, hvortil man kan tilføje datidens DKP, eller nutidens KPiD og DKP/ML. De to sidstnævnte partier har fået en enkelt luns med i dokumentet, som de har sloget hårdt for: "*De krav vi kæmper for, vil blive fastholdt, uanset regeringens sammensætning.*" Med dette figenblad bakker DKP/ML og KPiD op om den samlede platform trods dens illusionsfyldte indhold.

Modsætningen mellem den kapitalistiske samfundsøkonomi og en regering/et folketingsflertal, der vil praktisere en politik til fordel for den brede del af befolkningen på bekostning af kapitalens interesser, gør i sig selv denne drøm til en illusion.

Sejre og forbedringer af arbejderklassens levevilkår springer ikke ud af en passiv arbejderklassens repræsentanter, der uden magthavernes indblanding i ro og magt tager profit og magt fra kapitalisterne. Det koster kamp i ordets mest bogstavelige og alvorligste betydning.

Fagligt Ansvars projekt bliver ikke reddet af én sætning.

Det er der mindst tre årsager til:

- Platformen er modsætningsfyldt og uden stillingtagen til afgørende, principielle problemer.

- De mange erklæringer følges ikke op af handling.

- Struktur og beslutningsproces er stramt topstyret.

Modsætningsfyldt platform

Det er betegnende, at initiativet fastslår, at "*den faglige kamp er blevet politisk*", som om det i øvrigt skulle være noget nyt. I dokumentet må det opfattes som en undskyldning for at forholde sig til, hvad der sker "på borgen" eller endnu værre i EU. Initiativet konstaterer, at "*skiftende regeringer gennemfører en politik, der ustandselig ændrer vilkårene for de overenskomster, vi indgår med arbejdsgiverne, gennem direkte eller indirekte indgreb. Det samme gælder Danmarks medlemskab af EU...*"

Som et kuriosum kan bemærkes, at det ikke kun er overenskomstindgreb, det handler om, men den samlede sum af overgreb på HELE arbejderklassens levevilkår og rettigheder. Det afgørende er imidlertid, at platformen i virkeligheden understøtter den socialdemokratiske løgn om, at dansk arbejderklasse i EU fortsat kan bevare "den danske aftalemodel". *Fagligt Ansvar* skjøt hen over den kendsgerning, at EU i årevis har tilsidesat den danske aftalemodel, og det sidste søm bliver slået i med EU-forfatningen, der foreligger til ratificering allerede næste år – uden at initiativet har rejst krav om dansk udmeldelse. Det ville også bringe *Fagligt Ansvar* på kant med LO og den etablerede fagbevægelse, der arbejder for en hovedaftale i EU-regi!

Man bør også undre sig over, at initiativet overhovedet ikke med ét ord forholder sig til den mest betændte politiske problemstilling i dansk nutid: dansk krigsdeltagelse. Den eneste fornuftige holdning, at bringe dansk krigsdeltagelse til ophør uanset FN's deltagelse eller ej, ville bringe initiativet på kant med såvel LO som SD og SF. Hvordan ville projektet om en arbejderregering så se ud?

Allerede i dag bekender *Fagligt Ansvar* kulør. De holder hånden over deres EU-liderlige og krigsliderlige fremtidsregering. Så meget for DKP/ML og KPiD.

Retorik uden handling

Dokumentet afslører alt for godt *Fagligt Ansvars* manglende vilje til at rejse og samle modstanden mod Fogh-regeringen til aktivitet og slagkraftig handling. Det lille kapitel med initiativets *Gode resultater* fortæller alt. Den synlige modstand har været overladt til studerende, ungdommen, fredsbevægelsen og mange andre. Den faglige modstand toppede med protestbevægelsen om deltidsloven foråret 2002. Den efterfølgende landsdækkende tillidsmandskonference den 7. september i Århus var fyldt til bristepunktet af kampgejst, men blev af ledelsen i *Fagligt Ansvar* lagt ned. Den efterfølgende reaktionære arbejdsmarkedsreform, som blev vedtaget med Socialdemokratiets stemmer, gav ikke initiativet anledning til at mane til modstand. Det samme gælder de to reaktionære finanslove. Der har været masser af muligheder. En enkelt gang har de formået at stille en faneborg. Og det var det.

Strukturen og kræfterne bag Fagligt Ansvar

Initiativet bryster sig selv af en flad og åben struktur:

"I Fagligt Ansvars opbygning fastholder vi den flade og åbne struktur. Alle faglige organisationer – arbejdspladsklubber, lokale fagforeninger og forbund – er velkomne til at deltage i koordinationsudvalgets arbejde.

Koordinationsudvalget nedsætter et sekretariat, der ligeledes er åbent for repræsentanter for de tilsluttede faglige organisationer."

I en bisætning kan man spørge, hvor de omkring en million udstødte arbejdere er repræsenteret i så vigtigt et forum?

Det vigtigste er imidlertid, at initiativet er ledet og styret yderst stramt af venstresocialdemokratiske kræfter, der ikke – på trods af den påståede åbne og flade struktur – tillader, at klassebevidste og kampvillige elementer rokker ved deres platform. På tillidsmandsmødet i Århus den 7. september 2002 var der således fra flertallet tydeligt behov for protestaktioner mod Foghs kommende finanslov, hvis vedtagelse i øvrigt var sammenfaldende med EU-topmødet i København, hvor Fogh afgav EU-formandskabet. Der var rigeligt med grun-

de til at udløse og fortsætte den bevægelse, der spontant i løbet af foråret 2002 var opbygget i forbindelse med deltidsloven. Forslaget gik ud på at ændre en tandløs lørdagsmarkering til en regulær strejkedag på en hverdag.

Her gik Christian Juhl, formand SiD-Silkeborg, Finn Sørensen, formand for bryggeriarbejderne og Anders Olesen, Byggefagenes Samvirke, på vingerne:

- Vi kan ikke lave om på de aftaler, vi har med andre organisationer [trods det faktum, at der var flere måneder til aktionsdagen], og hvis mødet beslutter anderledes, vil vi ikke tage ansvaret.

Så meget græsrod er der over den form for arbejderaristokratisk ledelse. De traditionelle socialdemokratiske, bureaukratiske metoder blev bragt i anvendelse. De tre venstresocialdemokrater – uanset deres partitilhørsforhold – er i øvrigt aldrig blevet valgt i noget, der kan betegnes som et demokratisk forum, men er selvbestaltede i ledelsen af *Fagligt Ansvar*.

Deres aktionsdag den pågældende lørdag blev i øvrigt et faneborgsflop.

De ti bud

Fagligt Ansvars dokument afsluttes med ti bud på vigtige faglige krav og rettigheder under overskriften: *Vi gør vores pligter – og kræver vores rettigheder.*

Det er alle relevante og centrale dagsaktuelle krav, der hver for sig er underbygget af en række underpunkter. Bortset fra, at de ikke antaster dansk medlemskab af EU og dansk krigsdeltagelse i Afghanistan og Irak, så kan ”de ti bud” ikke skabe nogen væsentlig uenighed.

Det er ikke de nævnte dagsaktuelle krav, der skiller fårene fra bukkene. Det er karakteren, rollen, formålet og retningen for *Fagligt Ansvar*, der er afgørende for at bedømme, hvorvidt det fører til et *sporskifte* for dansk fagbevægelse, eller hvorvidt det er en gentagelse af årtiers blindgyde.

Hertil tjener det historiske element som en yderligere lakmusprøve.

Døm selv.

Den historiske baggrund

I Nyrup-regeringens niårige magtperiode blev han, Socialdemokratiet, LO's

eller de socialdemokratiske forbundsledelser ikke antastet af de selvbestaltede kræfter, der nu står bag *Fagligt Ansvar*. Der var ellers grunde nok hertil.

Nyrup underkendte det danske folks nej til EU. Han fortsatte den forrige regerings politik med udstationering af danske soldater udenfor landets grænser. Han greb ind i storkonflikten i 1998. Privatiserings- og udliciteringsbølgen fik en ekstra skrue. Dagpenge-

perioden blev reduceret fra syv til ét år, og genoptjeningsretten ved støttet arbejde blev frataget de arbejdsløse. For blot at nævne nogle eksempler.

Da Fogh-regeringen trådte til i den sidste halvdel af november 2001, afholdt LO deres landsmøde for tillidsrepræsentanter en uge efter. Her blev det klarlagt, at LO havde til hensigt at frede den demokratisk valgte regering, hvilket formanden for SiD, Poul Erik Skov Christensen, understregede på et indbygget seminar. Her optrådte Finn Sørensen, formand for bryggeriarbejderne og nuværende ledelsesrepræsentant i *Fagligt Ansvar*, med kravet om, at *regeringens generalangreb mod fagbevægelsen* måtte besvares med modstand. SiD-formanden gled af på kravet. Finn Sørensen har siden besindet sig.

I løbet af vinteren begyndte forskellige lokale tillidsmandsnetværk at røre på sig i et forsøg på at finde deres ben i den nye parlamentariske situation. Flere netværksmøder var præget af klassebevidste og kampvillige fagligt aktive, hvilket bragte den venstresocialdemokratiske bevægelse i funktion, hvorfor 750 fagligt aktive og tillidsrepræsentanter på et landsdækkende tillidsmandsmøde i Silkeborg den 1. marts 2002 for første gang blev præsenteret for initiativet *Fagligt Ansvar*, der i sin retorik fremstod meget militant. Udover Finn Sørensen kan nævnes, at den nuværende formand for Lager og Handel i København på et netværksmøde i København havde gjort sig til talsmand for, at hovedaftalen burde opsiges.

Tillidsmandsmødet fandt sted i en

ånd, der osede af kampparathed. Fogh-regeringen skulle afsættes, og det kunne kun gå for langsomt. De selvbestaltede ledere/indkaldere kom deltagerne i møde med en voldsom udtrykt harme.

I løbet af foråret skabtes en aktiv bevægelse mod regeringens deltidslov. Det affødte en række protester, aktiviteter og strejker samt nye møder i de lokale netværk, hvor lederne (KPiD-DKP/ML) i København fastslog, at forummet havde en selvstændig karakter med egen profil, hvis beslutninger og aktiviteter LO-Storkøbenhavn skulle være velkommen til at slutte op om, men netværkets ledere ville aldrig underlægge sig LO-Storkøbenhavn. Siden har de samme ledere kørt netværket stille og roligt ind under LO-Storkøbenhavns vinger i fuld forståelse med *Fagligt Ansvar*.

Det lykkedes også kombinationen af *Fagligt Ansvar* og netværkets ledere at nedlægge protestbevægelsen med løfte om, at det kommende landsdækkende tillidsmandsmøde i Århus ville udstikke de samlende retninger for kampen.

Dette møde blev imidlertid forvandlet til en politiklæggende diskussion, hvor man kunne melde sig til forskellige undergrupper, der hver for sig skulle diskutere politik inden for de respektive felter. Det har så gået for sig siden, hvilket er blevet til en lille femsiders platform – *Fagpolitisk sporskifte* – vedtaget på et ”Stifindertræf” i Silkeborg for nylig, den 1. oktober.

Væk blev kampen mod en reaktionær arbejdsmarkedsreform, ”Flere i arbejde”, der er vedtaget ved hjælp af Socialdemokratiet. Væk blev kampen mod asociale budgetter, reaktionære finanslove, regeringens krigsdeltagelse og varetagelse af EU's formandskab.

Undergrupperne har diskuteret krav, der er gode nok, men intet grundlæggende nyt indeholder.

Den røde tråd i historien er, at *Fagligt Ansvar* baserer sig på strategien om en kommende ’arbejderregering’, hvorfor tiden frem til et kommende folketingsvalg om et par år blot skal gå.

Fogh-regeringen skal ikke smides på porten – den skal stemmes ud.

Fagligt Ansvar skal ikke kun dømmes på deres skrevne hensigter, men i højere grad på deres praksis.

Døm selv.

Sieg Heil:

George Bush – Karl Rove – Arnold Schwarzenegger

Deres forbindelse til nazi og destabiliseringen af Californien

Af Bob Fittrakis and Harvey Wasserman

Schwarzeneggers valg til guvernør i Californien skal både være med til at sikre Bush genvalg næste år – og dække over den store el-svindel, som har bragt delstaten til fallit. Både George W. Bush, hans vigtigste politiske rådgiver Karl Rove og den nyvalgte guvernør har brune lig i skabet.

George W. Bushs bedstefar bidrog til finansieringen af det nazistiske parti. Karl Roves bedstefar Bidrog angiveligt til at drive det nazistiske parti og bidrog til opbygningen af Birkenau-koncentrationslejren. Arnold Schwarzeneggers østrigske far var frivillig i det berygtede nazistiske SA og havde officersrang.

I fællesskab har de destabiliseret Californien og er på nippet til at skaffe det et nyt Reich. Med Schwarzeneggers kandidatur har de belejret Amerikas største stat som optræk til valget 2004.

Bush-familien og nazi

Bush-familiens bånd til nazipartiet er velkendte. I deres bog fra 1994 kaldet *Secret War Against the Jews* bruger Mark Aarons og John Loftus officielle amerikanske dokumenter til at fastslå, at George Herbert Walker, George W. Bushs oldefar på mødre side, var en af Hitlers vigtigste tidlige støtter. Han kanaliserede penge til den opstigende unge fascist via Union Banking Corporation.

I 1926 fik Walker arrangeret, at hans svigersøn, Prescott Bush – far til præsident George Bush I – blev hyret som vicepræsident i W.A. Harriman & Company. Prescott blev seniorpartner, da Harriman fusionerede med et britisk-amerikansk investeringsselskab, der blev til Brown Brothers Harriman.

I 1934 sluttede Prescott Bush sig til

bestyrelsen for Union Banking. Banken hjalp Hitler med at komme til magten. Den hjalp ham også med at føre krig. Så sent som 31. juli 1941 – et godt stykke tid efter den nazistiske invasion af Polen – nedfros den amerikanske regering tre mio. dollars i Union Bankings aktiver med forbindelse til Fritz Thyssen. Thyssen var kendt i den amerikanske presse som en "tysk industrimand og oprindelig støtte af Adolf Hitler".

Loftus skriver, at Thyssens "amerikanske venner i New York City [var] Prescott Bush og Herbert Walker, faderen og svigerfaderen til en fremtidig præsident for de Forenede Stater". Dette skulle så blive den nuværende præsidents far, George Herbert Walker Bush, der også var tidligere CIA-direktør.

Den 20. oktober 1942 beordrede den amerikanske regering inddragelse af tyske bankoperationer i New York City, der var under Prescott Bushs direktion. Regeringen tog kontrol med Union Banking Corporation i overensstemmelse med loven om samhandel med fjenden. Likvidationen gav angiveligt et afkast på 750.000 dollars hver til Prescott Bush og George Herbert Walker. Bogen *The Splendid Blonde Beast (Penge, lov og folkedrab)* går i detaljer om Bush-Harrimans hvidvaskning af nazipenge. Senere har Michael Kranish dækket de samme Bush-nazi-forbindelser i *The Rise of the Bush Family Dynasty*, publiceret af the Boston Globe. Loftus dokumenterer, at "Prescott Bush bevidst fungerede som penge-hvidvasker for nazisterne. Husk, at Union Banks bøger og regnskaber blev indefrosset af den amerikanske Alien Property Custodian i 1942 og ikke givet tilbage til Bush-familien før 1951."

Bush-familiens samhandel med de tidligere nazister bliver ofte overset. John Foster Dulles, som havde arbejde med Bush-familien i Harriman Company var Dwight Eisenhowers udenrigsminister. Hans broder blev CIA-direktør.

Som Martin Lee dokumenter i *The Beast Reawakens*, rekrutterede amerikansk efterretningstjeneste adskillige topnazister til at spionere imod Sovjet under den kolde krig. Mange etablerede forbindelser til Bush-familien, der havde hjulpet med at finansiere den oprindelige opstigning til magt. Project Censored bemærkede, "hvordan de store massemedier ignorerede, overså eller underdækkede i det mindste ti kritiske historier rapporteret i Amerikas alternative presse, der rejste alvorlige spørgsmål om den republikanske kandidat, George Bush, der rækker fra hans angivelige rolle som et CIA-'aktiv' i 1963 til hans præsidentkampagnes forbindelse med et netværk af antisemitter med nazistisk og fascistisk tilknytning i 1988."

Research-journalisten Russ Bellant fastslog de eksisterende bånd mellem det republikanske parti og tidligere aksemagt-nazister og -fascister. I 2000 og 2001 publicerede the Columbus Alive en serie af artikler, der dokumenterer yderligere forbindelser mellem Bush Sr. og Sun Myung Moon og hans fascistiske netværk i Japan og Korea.

Karl Rove – 'Bushs hjerne'

Karl Rove har parallelle bånd. Den skyggeagtige Rove fungerer som "Bushs hjerne" i det nuværende Hvide Hus. Han er den politiske hjerne bag kuppet i Californien og er nu i overskrifterne for at afsløre Valerie Plame, ambassadør Joseph Wilsons CIA-kone. Som dreven strateg kan Rove have afsløret Plame som hævn for Wilsons svigtende opbakning til Bushs påstand om, at Saddam Hussein købte kernevåbenmateriale i Afrika. Ifølge nogle offentliggjorte rapporter, som så mange som halvfjerds CIA-operatører er blevet udsat for, er der risiko for Roves hævn.

Ifølge Wilson og den pensionerede flådeløjtnant Al Martin (www.lmartin-raw.com) var Roves bedstefader Karl Heinz Roverer *gauleiter* for Oldenburg.

Roverer var *Reich-Statthalter*, dvs. nazistisk distriktsformand for sin region. Han var også partner og senior ingeniør i *Roverer Süd Deutsche Inge-*

niuerbüro A.G., et ingeniørfirma, der byggede Birkenau-koncentrationslejren, hvor titusinder af jøder, sigøjnere, afvigere og andre blev masseslagt.

Rove, der har været hjemmehørende i Utah og tilknyttet mormonkirken, er velkendt som den nuværende Bush-administrations chefarkitekt. Han og

Ægge Rap

Morgensang 8. okt. 2003

*Af Thomas Koppel
The Savage Rose*

Denne morgen
er min blå fugl tavs.

Denne morgen
Ingen sang.

Naturen
Holder vejret.

Arn Old
Schwarzen egg
Old Schwarzen egg

W lay schwarzen egg
Rove lay schwarzen egg
Roverer lay schwarzen egg
Ken Lay schwarzen egg
'English Only' lay schwarzen egg

Æg
klæk

Æg æg
Klæk klæk

Klæk
Klæk

Klæk klæk klækklækklækklækklæk

Ægægæg
Ægægækk
Ækkækk

ækkk
kkk

På de Dødes Dag
Requiem for Jorden

På genopstandelsens Dag
Rejs jer rejs jer rejs jer!

Glem ikke

Thyssen 1933 Union Banking Corp 1942
Birkenau KZ 1943 Horserød Philippines Vietnam Cambodia Chile-
Kent State El Salvador Guatemala Nicaragua Jugoslavien Florida 2000
WTC & Kabul 2001 Enron 2002 Bagdad 2003 Sacramento 2004

De der lider, de døde
er levende

Egg Rap

This Morning
My Bluebird silent
This morning
No song.

Nature
Holds her breath.

Arn Old
Schwarzen egg
Old Schwarzen egg

W lay schwarzen egg
Rove lay schwarzen egg
Roverer lay schwarzen egg
Ken Lay schwarzen egg
English Only lay schwarzen egg

Egg
Hatch

Egg Egg
Hatch hatch

Hatch
Hatch

Hatch hatch hatchhatchhatchhatch

Eggeggeggeg

Eggeggek

Ekkek

ekkk

kkk

On the Day of the Dead
Requiem for Planet Earth

On Revival Day
Rise Rise Rise!

Don't forget

Thyssen 1933 Union Banking Corp 1942
Birkenau KZ 1943 Philippines Vietnam Cambodia Chile-
Kent State El Salvador Guatemala Nicaragua Yugoslavia Florida 2000

WTC & Kabul 2001 Enron 2002 Baghdad 2003 Sacramento 2004

The suffering, the dead are Alive

Tom DeLay forsøger at tvinge lovgiverne i Texas til at flytte sine valgdistrikter til delstatskongressen ved at tilføje syv sikre pladser til den republikanske opstilling. Ved at kontrollere delstatsregeringerne i New York, Florida, Texas og Californien vil GOP (republikanerne, HP) være i stand til at styre de fire største stater i unionen og på den måde have adgang til at manipulere stemmeoptællingerne og *strip voter registration rolls* under opløbet til valget i 2004.

Schwarzenegger: Hitler-beundring

Rove er den førende aktør bag kulisserne i Schwarzenegger-kampagnen. Den 1. maj 1939, et år efter at nazisterne tog kontrol med Schwarzeneggers fødeland Østrig, tilsluttede hans far Gustav sig frivilligt Hitlers berygtede Sturmabteilung (SA), "brunskjorte"-stormtropperne. Dette var kun seks måneder efter, at brunskjorterne spillede en central rolle i de blodige Krystalnat-angreb på Tysklands jødiske samfund.

Wiener-dagbladet *Der Standard* bemærkede for nylig, at "*Gustav, en højtplaceret nazist, opdrog den bebrillede, temmelig skrøbelige dreng med en jernnæve og ikke så få slag i ansigtet*".

Arnolds far yndede et overskæg i Hitlerstil på fotos.

Den 3. oktober fremdrog ABC News

historien om Schwarzeneggers interview fra 1977, hvor han blev spurgt om, hvem han beundrede. Schwarzenegger svarede: "*Jeg beundrer Hitler, f.eks. fordi han kom fra at være en lille mand næsten uden formel uddannelse og op til magten. Jeg beundrer ham for at være en så god offentlig taler, og for hvad han fik ud af det.*"

For at dække sig selv har Schwarzenegger givet betragtelige donationer til det Los Angeles-baserede Wiesenthal Center, der opsporer tidligere nazister. Arnold har også taget afstand fra Hitler. Men har ikke givet afkald på sit venskab med landsmanden Kurt Waldheim, den tidligere FN-chef med kendte naziforbindelser.

I bogen *Arnold: En uautoriseret biografi* dokumenteres en Arnold, der skåler med Waldheim, som havde deltaget i nazi-grusomheder under 2. verdenskrig, under Schwarzeneggers bryllup med Maria Shriver:

"*Mine venner ønsker ikke, at jeg skal nævne Kurts navn, på grund af alt det nylige nazistof og FN-kontroversen,*" (om Waldheim, HP) sagde Arnold. "*Men jeg elsker ham, og det gør Maria også, og derfor tak, Kurt.*"

Han må vide det

Den 17. maj 2001 mødtes Schwarzenegger også med Kenneth "Kenny Boy" Lay fra Enron på Peninsula

Hotellet i Los Angeles. I kraft af *utility deregulerings*-planen, der blev underskrevet af Pet Wilson, Schwarzeneggers hovedrådgiver, blev Californien destabiliseret, staten gik bankerot, og døren blev åbnet for tirsdagens tilbagekaldelses-valg. Lay har været George W. Bushs væsentligste økonomiske støtte og en nær forbindelse til Karl Rove.

Ifølge Bob Woodwards *Bush at War* overværede Bush en sportskamp med New York Yankees kort efter World Trade Center-katastrofen 11. september. Han bar en brandmandsjakke. Da han kastede first pitch, brød mængden ud i jubel. Tusinder af fans rakte deres arme med tommelfingrene op. Karl Rove, der sad i Yankee-ejer George Steinbrenners boks, sammenlignede mængdens jubel med "*a Nazi rally*", et nazi-massemøde.

Han må vide det.

Overs. Hans Pendrup

Bob Fittrakis har skrevet bogen *Spo-oks, Nuke & Nazis*

kan nu fås på www.freepress.org

Han er medforfatter, med Harvey Wasserman, af *The SuperPower of Peace v. Bush et. al.*

Harvey Wasserman har bl.a. skrevet *Harvey Wasserman's History of the United States.*

Hvad sagde Dimitrov?

Omkring arbejderaristokratiet, Tyskland '33 og Chile '73

Af Ole S. Larsen

"*Dimitrov påpegede det farlige i denne taktik*", skrev Martin Jensen fra KPID i et indlæg i Dagbladet Arbejderen (16/8). Her kritiserer han Raymond Swing for at bidrage til "forvirringen" ved at omtale det særlige lag i arbejderklassen, som Lenin kaldte arbejderaristokratiet.

Nedgørende kalder Martin Jensen arbejderaristokratiet for "*den gamle tese*". Man forstår, ligesom "*den gamle tese om klassekampen og revolutionen*"?

I dag er det jo en yndet borgerlig og

socialdemokratisk myte, at både klassekamp og arbejderklasse forsvundet pga. kapitalismens "*reformer og demokratiske udvikling*".

Arbejderaristokratiet: Grundlaget for de borgerlige arbejderpartier

I virkeligheden er hverken klassekampen, arbejderklassen, arbejderaristokratiet eller revolutionen forsvundet. Det er ikke "gamle teser", men er virkelige,

materielle og menneskeligt objektive realiteter, ikke mindst i dag.

Lenin havde ret, og arbejderaristokratiet er ikke blevet mindre siden, tværtimod. Aristokratiet har været og er stadig et vigtigt materielt grundlag for de borgerlige arbejderpartier. Arbejderaristokratiet er en både menneskelig og objektiv virkelighed. Det udgør et lille mindretal i arbejderklassen i Danmark. Og årsagen til deres privilegerede stilling i de imperialistiske lande, på arbejdspladserne og lønmæssigt er kapitalisternes ønske om at sikre roen og

den fortsatte kapitalistiske udbytning ved at splitte arbejderklassen.

Den II. Internationales førende og største parti, det tyske SPD, forråbte i 1914 den internationale arbejderbevægelse, da de vedtog at hjælpe deres eget bourgeoisie med at mobilisere og bevilge penge til det, som vi i dag kalder den Første Verdenskrig, et imperialistisk blodbad, der tog livet af ti millioner.

De var blevet social-imperialister, som Lenin udtrykte det, socialister *i ord*, men imperialister *i handling*.

I tyverne og trediverne gjorde de reformistiske SPD-ledere alt for at optræde "ansvarligt", ikke over for arbejderklassen, men over for storkapitalens krav, særlig under den kapitalistiske krise. Gang på gang afviste SPD-lederne kravene fra arbejdspladserne og fra Kominternpartiet KPD om fælles modstand mod krisen, massearbejdsløsheden, sulten, krigsforberedelserne og den stigende fascistiske terror. SPD gik så langt i deres reformistiske "ansvarlighed", at deres rigsdagsgruppe stemte nej til at ophæve forbuddet mod deres egen avis med den begrundelse, at det var et "kommunistisk forslag". Senere mødte SPD op med en "jødefri" hovedbestyrelse for at vise deres "ansvarlighed".

Var kommunisterne medansvarlige for Hitlers magtovertagelse?

Når Martin Jensen skriver, at *"det var denne tankegang, der i mellemkrigsårene fik de kommunistiske partier til at proklamere kamp mod socialfascismen*

...". og *"Dimitrov påpegede det farlige ved denne taktik, og udviklingen gav ham ret. Splittelsen i arbejderbevægelsen banede vej for de fascistiske diktaturer"*, får man indtrykket, at han vil gøre kommunisterne medansvarlige for splittelsen af arbejderklassen, og at han er kommet frem til den opfattelse, at Komintern og Dimitrov kritiserede kommunisterne for at splitte arbejderklassens kamp mod fascismen.

Hvad var det egentlig, Kominterns generalsekretær Georgi Dimitrov sagde i sin beretning om udviklingen i Tysk-

land, Frankrig, Spanien og andre lande på Kominterns verdenskongres i august 1935? (1)

I det indledende afsnit om Fascismen og arbejderklassen siger Dimitrov:

"Betegnende for fascismens sejr er dog netop den omstændighed, at denne sejr på den ene side tyder på proletarietets svaghed, idet dette er desorganisere og lammet gennem den socialdemokratiske spaltningspolitik og arbejdsfællesskabet med bourgeoisiet, men på den anden side bringer bourgeoisiets egen svaghed til udtryk, idet dette frygter for tilvejebringelsen af arbejderklassens kampen og for revolutionen og ikke mere er i stand til at opretholde sit diktatur over masserne med det borgerlige demokratis og parlamentarismens gamle metoder."

Og Dimitrov fortsætter:

"Socialdemokratiets ledere forvrængede og tilslørede for masserne fascismens virkelige klassekarakter og kaldte ikke til kamp mod bourgeoisiets stadig skarper reaktionære forholdsregler. De bærer det historiske ansvar for, at i den fascistiske offensivs afgørende øjeblik en betydelig del af de arbejdende masser i Tyskland og i en række andre fascistiske lande ikke i fascismen så finanskapitalens blodtørstige rovdyr og deres værste fjende, og at disse masser ikke var beredt til forsvaret." (Dimitrovs udhævning).

Igen og igen slår Dimitrov fast, at de tyske socialdemokratiske ledere var hovedårsagen til at fascismen så "enkelt" kunne sejre i Tyskland.

Om historieforfalskning

Historieforfalskning er en nødvendighed for revisionisterne, de falske kommunister, som paraderer som marxister og leninister for at bedrage arbejderne med parlamentariske illusioner og reformistiske strategier: forfalskning af den internationale kommunismes historie, af de revolutionære erfaringer. Med den moderne revisionismes gennembrud i Sovjetunionen efter 1956 blev denne historieforfalskning sat i system – med henblik på at retfærdiggøre den strategiske alliancepolitik med socialdemokratismen. Blandt de talrige forfalskninger var påstanden om, at de tyske kommunister pga. sekterisme ('socialfascisme'-teorien) var medansvarlige for Hitlers magtovertagelse. Eller at 'venstreek-

stremister' var ansvarlige for fascistkuppet i Chile 1973.

Partiet KPID har lanceret en 'klasseanalyse', som ikke opererer med begrebet 'arbejderaristokrati', og som gør intellektuelle som universitetslærere eller præster til en del af arbejderklassen. Det er også en del af den reformistiske svindel.

Samtidig forsøger KPID som sovjetrevisionisterne at referere til Kominterns 7. verdenskongres i 1935 og Georgi Dimitrov for at tage disse til indtægt for sig selv! Intet kunne være mere forkert.

Dette indlæg af Ole S. Larsen, Sverige, har i forkortet form blevet bragt i Dagbladet Arbejderen den 9. oktober.

Kommunistisk Politik

Dimitrov: Fascismens sejr ikke undgåelig

Dimitrov vier i beretningen meget tid på at besvare spørgsmålet, om fascismens sejr var undgåelig:

"Fascismen er fjende af 9/10 af det tyske folk, 9/10 af det østrigske folk ... Hvorledes, på hvilken måde kunne denne værste fjende sejre?"

Fascismen kunne navnlig komme til magten, fordi arbejderklassen takket være politikken med arbejdsfællesskabet med bourgeoisiet, som de socialdemokratiske ledere fulgte, var spaltet, var afvæbnet politisk og organisatorisk over for det angribende bourgeoisie. De kommunistiske partier var ikke stærke nok til uden og imod Socialdemokratiet

at bringe masserne på benene og føre til den afgørende kamp mod fascismen.

Lad millioner af socialdemokratiske arbejdere, der nu sammen med deres kommunistiske brødre prøver det fascistiske barbaris rædsler, alvorligt overtænke følgende: Hvis det østrigske og tyske proletariat i året 1918, da revolutionen brød ud i Tyskland og Østrig, ikke havde fulgt den socialdemokratiske ledelse gennem Otto Bauer, Friedrich Adler og Renner i Østrig og Ebert og Scheidemann i Tyskland, men var gået de russiske bolsjevikkers vej, Lenins og Stalins vej, så ville der i dag ikke eksistere nogen fascisme, hverken i Østrig eller Tyskland, hverken i Italien eller Ungarn, hverken i Polen eller på Balkan. Ikke bourgeoisiet, men arbejderklassen ville for længst være situationens herrer i Europa.”

Og Dimitrov spørger:

“Var fascismens sejr i Tyskland uundgåelig? Nej, den tyske arbejderklasse kunne have forhindret den ... Men for at kunne det skulle den have oprettet den antifascistiske proletariske enhedsfront og tvunget de socialdemokratiske ledere til at indstille felttoget mod kommunisterne og tage imod det kommunistiske partis gentagne tilbud om aktionsenhed imod fascismen.

Den skulle under fascismens angreb og under bourgeoisiets gradvise ophævelse af de borgerlige demokratiske friheder ikke have nøjedes med socialdemokratiske resolutioner, men have svaret med en virkelig massekamp, der vanskeliggjorde det tyske bourgeois fascistiske planer.

Den skulle ikke have tilladt Braun-Severin-regeringens [socialdemokratiske, min anm.] forbud mod Roter Frontkämpfer-Bund (2), men skulle have oprettet en kampforbindelse mellem det røde frontkæmperforbund og det næsten millionstærke Reichbanner (3) og tvunget Braun og Severin til at bevæbne begge disse organisationer til forsvar mod og til sønderknusning af de fascistiske bander.

Den skulle have tvunget Socialdemokratiets førere, der stod i spidsen for regeringen i Preussen, til at gribe til forsvarsforholdsregler mod fascismen, arrestere de fascistiske førere, forbyde deres presse, konfiskere deres økonomiske midler såvel som de kapitalisters pengemidler, der understøttede den fas-

cistiske bevægelse, opløse de fascistiske organisationer, tage våbnene fra dem osv.

Desuden skulle den have gennemtvunget, at alle slags sociale ydelser blev gennemført og udvidet, at der blev gennemført et moratorium og en krisehjælp til de under krisen ruinerede bønder gennem en beskatning af bankerne og trusterne for på denne måde at sikre de arbejdende landbrugeres understøttelse. Det blev ikke gjort, og Tysklands socialdemokrati var skyld deri. Derfor kunne fascismen sejre,” fastslog Dimitrov.

Efter at omtalt den fascistiske udvikling frem til 1935 konkluderer Dimitrov:

“Således beredte Socialdemokratiet vejen for fascismens magtovertagelse, både i Tyskland, Østrig og Spanien og desorganiserede og splittede arbejderklassens rækker.”

Så tydeligt udtrykker Dimitrov sig.

Illusioner som i Chile 73

Det betyder ikke, at kommunisterne ikke begik fejl, hvilket Dimitrov også tager op i Komintern-beretningen, men det havde intet med ”socialfascismen” at gøre.

Derimod var der i Tyskland en udbredt opfattelse af, at ”Tyskland er ikke Italien”: I den tyske arbejderbevægelse var det en udbredt opfattelse, at fascisternes magtovertagelse i Italien ikke kunne overføres til Tyskland, for her havde man et klassisk borgerligt demokrati. Denne vidt udbredte opfattelse, som jo også var vidt udbredt i Chile inden det fascistiske statskup den

11. september 1973, havde også påvirket kommunisterne. Og KPD’s formand Ernst Thälmann skriver allerede i 1931 i tidsskriftet ”Internationale” en artikel, hvor han advarer mod en undervurdering af fascisternes og illusionen om, at fascisternes vil ”gå nedenunder og hjem” som regeringsparti.

Dimitrov i 1935:

”I vore rækker var der en utilladelig undervurdering af den fascistiske fare, der selv i dag ikke er overvundet overralt. En sådan indstilling, som tidligere kunne forefindes i vore partier, at ’Tyskland ikke er Italien’, i den betydning, at fascismen kunne sejre i Italien, men at dens sejr i Tyskland er udelukket, fordi vi her har et industrielt højt udviklet land, et kulturelt højt udviklet land, hvor arbejderbevægelsen har fyrrer års tradition, et land, hvor fascismen skulle være umulig. Eller den indstilling, der i dag forefindes, at der i landene med det ’klassiske’ borgerlige demokrati ikke er nogen grobund for fascismen.”

Desuden påpeger Dimitrov at de tyske kammerater ”har længe undervurderet massernes krænkede nationalfølelse og oprør mod Versailles-traktaten”.

NOTER

1) Alle citater stammer fra beretningen til Kommunistisk Internationales 7. Verdenskongres, afholdt i Moskva fra den 25. juli til den 20. august 1935. Komintern omfattede da 76 partier mod 57 i 1928. Af disse måtte 50 partier arbejde illegalt, tvunget under jorden af fascistiske regimer.

Kommunisterne samlede antal var da oppe på tre millioner og 140 tusinde, en øgning med en million og 341 tusind mennesker (+75%) siden 1928. Heraf udgjorde kommunisterne i de kapitalistiske lande 785 tusind, mod 445.300 i 1928, en stigning med 76%.

2) Det røde frontkæmperforbund RFB var en antifascistisk forsvarsorganisation, som KPD ledte

3) Socialdemokratisk forsvarsorganisation

Kære læser af Kommunistisk Politik

Du sidder nu med et blad i hånden der bestræber sig på at bringe nødvendige oplysninger for at kunne forstå udviklingen i verden, en viden der er nødvendig for at kunne handle og forandre.

Vi modtager ingen støtte fra det offentlige Danmark, men er udelukkende afhængige af vores læses velvillige økonomiske støtte.

Vi opfordrer dig derfor til at bruge det vedlagte girokort og støtte den økonomiske indsamling efterår 2003, hellere idag end imorgen.

GIRO 1-663-4271

10 grunde til at sige nej til EU-grundloven

Af Folkebevægelsen mod EU

Folkebevægelsen mod EU støtter et forpligtende internationalt samarbejde, folkestyre, velfærd og et bæredygtigt miljø. Derfor siger vi nej til EU-grundloven med følgende 10 hovedargumenter:

1. EU er på vej til at blive en stat

Kun stater har grundlove. EU-tilhængerne prøver at skjule dette ved at kalde EU-grundloven for en forfatningstraktat, men begrebet forfatningstraktat findes ikke inden for juraen. Hvis EU-grundloven vedtages, får vi bl.a. en række symboler: nationaldag, nationalsang, flag, valuta og motto. Den slags symboler er kendetegn for stater, ikke for et mellemstatsligt samarbejde. En EU-stat vil svække folkestyret og medføre yderligere centralisering af magt.

2. EU-grundloven strider imod Danmarks grundlov

Danmark kan ikke have to grundlove. EU-grundloven berører områder, som ligger inden for Danmarks Riges Grundlov, og underminerer således denne. Folkebevægelsen mod EU mener derfor, at Danmark kun kan tiltræde EU-grundloven ved en dansk grundlovsændring.

3. Verden har ikke brug for en EU-supermagt

Den danske og nordiske opskrift på en bedre verdensorden har været at støtte udviklingen af folkeretten og FN. Fol-

kebevægelsen mod EU mener, at dette stadigvæk er vejen frem. Målet må være at skabe et fungerende globalt retssystem i stedet for et system, der bygger på regionale magtalliancer. EU-grundloven lægger op til, at EU gøres til en supermagt, der kan gennemføre militære aktioner uden krav om FN-mandat.

4. EU får mere magt

EU-grundloven indfører flertalsafgørelser på ca. 35 områder. Tilhængerne kalder det afklaring omkring de nationale parlamenters rolle, men det handler reelt om at flytte endnu mere magt fra Folketinget til Bruxelles – og styrker bl.a. EU's indflydelse på velfærdspolitikken. EU fremtidssikres med en "gummiparagraf", så EU kan tage kompetence fra medlemsstaterne (delstaterne) inden for nye områder. Det kan forhindre, at befolkningerne nogensinde bliver spurgt igen ved folkeafstemninger.

5. EU får en præsident

EU-grundloven slår fast, at EU skal have en præsident. Præsidenten skal lede EU's topmøder og sidde i to og et halvt år ad gangen. Præsidenten skal repræsentere unionen og ikke medlemslandene.

6. EU får en udenrigsminister

EU-grundloven giver EU en udenrigsminister. Det betyder reelt, at Danmarks udenrigsminister ikke længere har ret til

at optræde uafhængigt på den internationale scene. Sammen med EU-præsidenten skabes der topstyring af EU.

7. EU kan få en hær

EU's medlemslande (delstater) forpligtes gradvist til at forbedre deres militære kapaciteter og bidrage med militære styrker til den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik. EU-grundloven giver et EU-topmøde mulighed for at vedtage, at EU skal have en egen hær/et eget forsvar. Danmarks forsvarsundtagelse forhindrer indtil videre, at Danmark deltager i en militarisering af EU. Men EU-grundloven giver de andre lande ret til at ændre EU til en militær union.

8. EU får kontrol over retspolitikken

EU's politisamarbejde og retspolitik skal gradvist overføres til flertalsafgørelser. Ved en ophævelse af Danmarks retsundtagelse vil EU-grundloven medføre, at dansk strafferet, politisamarbejde og asylpolitik bestemmes af EU. EU-grundloven lægger op til "en gradvis indførelse af et integreret system for forvaltningen af de ydre grænser". EU kan i fremtiden henvise til dette som grundlag for at indføre et egentligt EU-grænsepoliti.

9. EU-retten har forrang for dansk lovgivning

EU-grundloven beskriver reelt det, som har været en kendsgerning i årevis. Men nu skal det gøres klart en gang for alle. EU-lov har forrang for national lovgivning, og EU-domstolen vil dømme til fordel for EU i tvivlsspørgsmål.

10. EU svækker menneskerettighedsdomstolen

EU's Charter om Grundlæggende Rettigheder og Unionsborgerskab er et forsøg på at indføre Unionsborgerskabet ad bagvejen. Med indskrivningen af EU-Charteret i EU-grundloven undergraver EU Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol. Der opstår tvivl om, hvem der afgør sager om medlemslandenes brud på menneskerettighederne.

Vedtaget af forretningsudvalget i Folkebevægelsen mod EU

17. oktober 2003

Godsvognen

stod på sidesporet knirkende
og bragende -
og så meget
faldefærdig ud. Ved
selvsyn konstateredes
at indhold af værdi var fjernet, -
og kun gammelt ragelse
lå og flød.
Hvorfor -
gik tankerne
i retning af DKP-ML?

Forsøger byrden

Tidsånden er over mig. Dvs. influenzaen har indfundet sig og griber fat i alle de svage steder et snart langt liv har skabt i min krop. Den ene dag hæver alle slimhinder og jeg frygter for et allergianfald, den næste hoster jeg lungerne op og tanken om lungebetændelse indfinder sig. Så tager feberen fat og bihulerne angribes. Voldsom hovedpine afløses af ondt i ryggen og efter en times fysisk aktivitet, må jeg ligge ned. Således går min efterårsferie og jeg må sende en sygemelding til arbejdspladsen. Efter flere dage indfinder tvivlen sig, er jeg nu syg NOK til at være sygemeldt, men nye symptomer melder sig på kamppladsen og jeg er ikke i tvivl: Ja, jeg er syg.

Når jeg tænker tilbage på de første år af mit arbejdsliv kan jeg ikke finde skyggen af den slags tvivl. Syg havde man ret til at være. Idag føles det som om jeg skal bevise at jeg er syg. Det er ikke altid tilfældet på alle arbejdspladser, men det er jo ikke bare den enkelte arbejdsleders holdning, der tæller. Det er også kollegernes holdning og hensynet til deres arbejdsbetingelser og i arbejde med mennesker desuden hensynet til dem, der berøres af ens arbejde. Det er blevet en del at tidsånden at skulle bevise at man er syg.

For et par dage siden udkom en rapport udarbejdet af Frank Aaen for Fagligt ansvar og OK 2004: "Meningen er at gennemhulle regeringens argumenter for at skære i dagpenge, efterløn og den offentlige sektor under henvisning til

den voksende forsørgerbyrde." En byrde, der i den offentlige debat fremstilles som ældrebyrden. I denne rapport findes også en beregning, der viser at hvis en dagpengemodtager ansættes som hjemmehjælper betyder det ikke ekstra omkostninger for det offentlige, men tværtimod en fortjeneste på 220 kr om året. Dvs. at det offentliges samlede forsørger'byrde' kan lattes betragteligt ved at sætte de 119.000 arbejdsløse der modtager dagpenge i arbejde. Hvis også de 25.000 på kontanthjælp og de 97.000 i aktivering eller støttet beskæftigelse og de 72.000 kontanthjælpsmodtagere udenfor AF får et meningsfuldt arbejde til normal overenskomstmæssig betaling, så kan forsørger'byrden' lattes betragteligt og så er der ingen grund til at bekymre sig over 'ældrebyrden' længere. Økonomiprofessor og tidligere overvismand Claus Vastrup siger til Politiken at "forsørgerbyrden bliver jo ikke bliver mindre af, at man ansætter flere i den offentlige sektor, hvis ikke der er et politisk ønske herom" og i kroniken den 21. oktober skriver Politiken bl.a. at der kun findes to måder at begrænse 'byrden' på "enten at indskrænke udgifterne til de ældre eller ved at øge samfundsproduktionen, så udgifterne ikke vejer så tungt."

Der er således to modsatrettede måder at betragte samfundet på enten er samfundet en organisation, der er til gavn for samfundets borgere. dvs. det drejer sig om at indrette os sådan, at der bliver mest mulig plads til mennesker

og at vi producerer det der er nødvendigt, det vi har brug for, eller også er samfundet en organisation, der først og fremmest skal sørge for at der produceres og tjenes penge. Tidsånden er absolut med den sidste. Vi skal hele tiden bevise at det kan betale sig, bevise at der er vækst og overskud.

Der er ingen, der bliver bedt om at bevise at noget er godt for mennesker. Som f.eks. - meningsfuldt arbejde, - anerkendelse som et menneske med rettigheder og pligter på lige fod med andre mennesker, - tryghed ved fremtiden, - sikkerhed for børnene. Det er ikke noget, der rigtig tæller i samfundsdebatten. Økonomiske argumenter vinder, men kun hvis de ikke handler om den samlede samfundsøkonomi. Individualismen længe leve. Jeg er syg lidt endnu.

GBe

OKTOBER BOGBUTIK København

Butikken er flyttet til Amager:

**Ved Sønderport 18
2300 København S**

*Nye åbningstider i næste
nummer af bladet*

**Oktober Bogbutik Fyn
Skibhusvej 100**

**5000 Odense C
66 14 89 83**

*Åbningstid:
Hverdage 12-17.30*

**Oktober - Århus
Ny Munkegade 88 kld.**

**8000 Århus C
86 18 40 06**

*Åbningstid:
Man, ons, fre 14-17.00*

For retten til en bolig

ArbejderPartiet Kommunisterne afholder debatmøde:

Onsdag den 29.oktober kl.19-22

**Medborgerhuset Blågården
Blågårds Plads, 2200 N**

Hundredtusind af kvadratmeter i kontor og erhvervsbyggeri står tomme!

Fancy luksuslejligheder skyder op på havnefronter, strandparker mv. men de er ikke til at betale for folk med en normal indtægt

Kommunens sociale boliger er solgt de almenyttige lejligheder står for skud

Hvorfor er der mangel på boliger?

Hvad kan vi gøre ved det?

Hvordan samles de mange forskellige bevægelser i en fælles front?

Til mødet inviteres repræsentanter fra forskellige lokale boligbevægelser!

Profit på udstødning

Det handler ikke om CO²-gasser, men om fratagelsen af retten til en arbejdsplads.

"Flere i arbejde" hed den. Retten bestod af mange ingredienser. Løfterne var små hundredtusind flere i arbejde inden år 2010. VK-regeringen var ernæringseksperter. Et bredt flertal i folketinget var kokkene. Kun SF og Enhedslisten stemte imod. Socialdemokratiet stemte for – ikke underligt, da mange af ideerne var indeholdt i tidligere arbejdsmarkedsminister Ove Hygums planer kort før regeringsskiftet.

Krydderierne bestod af en opstramning af rådighedsreglerne, 1.250 færre kroner til kontanthjælpsmodtagerne, enstrenget socialt system, 32 beskæftigelsesordninger reduceredes til 3, ungedningen udvidedes til 30 år, tvangsaktivitet som gratis arbejdskraft blev opstrammet, etablering af tværfaglige a-kasser og jobformidlingen privatiseredes og belønnes efter resultater.

Det er arbejdsmarkedsreformen, der blev vedtaget sidste efterår, der tales om.

Siden er arbejdsløsheden vokset. I dag frygter 22 pct. af lønmodtagerne, at de mister deres arbejde. Hver tredje har oplevet fyringsrunder på deres arbejdsplads inden for det sidste halve år. I forhold til det kommende kvartal er der fortsat fyringssæson i Dansk Industri, når man læser tallene for de varslede massefyringer.

Private jobformidlingselskaber har allerede sat sig til bordet og er ved at tage for sig af retterne. Tusinder har været kaldt til informationsmøde med deres nye private jobformidler. Der bliver ikke lovet guld og grønne skove. Skriften på væggen er klar nok: Der er ikke mange arbejdspladser i udbud, og det er ikke fra dagpengemodtagerne,

I dette spil er de arbejdsløse og resten af fagbevægelsens medlemmer dømt som tabere. Forbundene vier større interesse til at tjene penge på medlemmernes pensionsopsparinger og kontingenter end til at varetage medlemmernes interesser. Fanden hytter sine egne.

Tiden er inde til et opgør med denne arbejderaristokratiske holdning. Den kommende finanslov, som indeholder nye angreb på de udstødtes ret til supplerende dagpenge, er en velanbragt lejlighed til et oprør.

Faglig kommentar

der rekrutteres. Virksomhederne vil have fleksible og tilpassningsdygtige unge, der er ivrige for at vise deres værd på arbejdsmarkedet.

De private jobformidlingselskaber ser ikke mulighed for at score profitten på at skaffe de arbejdsløse arbejdspladser. Fidusen består i at fortolke rådighedsreglerne på en tilpas stram eller snæver måde, så de arbejdsløse kan erklæres for ikke at stå til rådighed for arbejdsmarkedet. For hver og én, der bliver stødt ud af dagpengesystemet, tjener staten og de private jobformidlere penge.

Endnu en gang: profit på at forværre menneskers elendighed!

LO-familien gav sidste år hinanden håndsleg på, at man stod solidarisk –

skulder ved skulder – mod ideen om tværfaglige a-kasser, der i sit indhold ville betyde, at hvert forbund kunne gå på strandhugst hos de andre. Håndslaget blev efter få uger omgjort til en regulær uppercut. Forbundet af offentligt ansatte (FOA) var det første til at bryde kæden. Som i en banal gangsterfilm startede krigen. I dag har samtlige forbund i LO travlt med at slanke deres omkostninger, så de arbejdsløse får den "bedste og billigste" service i netop deres forbund. Alle spekulerer i tværfaglige a-kasser, så de kan sikre sig det størst mulige "kundeunderlag". Der er penge i det. Der er gået profit i det. Den etablerede fagbevægelses påklistede fraser om solidaritet og sammenhold står klædt af til skindet. Det pinlige vil ingen ende tage.

I dette spil er de arbejdsløse og resten af fagbevægelsens medlemmer dømt til at være tabere. Forbundene vier større interesse til at tjene penge på medlemmernes pensionsopsparinger og kontingenter end til at varetage medlemmernes interesser. Fanden hytter sine egne.

Tiden er inde til et opgør med denne arbejderaristokratiske holdning. Den kommende finanslov, som indeholder nye angreb på de udstødtes ret til supplerende dagpenge, er en velanbragt lejlighed til et oprør. Det er altid de svage, der står for skud. Det er på tide, at de fagligt aktive kræfter kender deres besøgstid. Det er ikke længere blot et spørgsmål om at forsvare de arbejdedes interesser. Klokkeren er faldet i slag for at genoptage fagbevægelsens oprindelige idegrundlag: til forsvar for samfundets nederste.

Behovet for kamp mod finansloven er uomstødeligt. Sammenkædningen af næste års overenskomstfornyelse og de udstødtes interesser er uomtvistelig.